

Γιάννης Παπαγεωργίου

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Μόνο Για Φίλους

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

17 ΠΟΙΗΤΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Τίτλος: “**Αγρύπνια**”

Συγγραφέας: **Γιάννης Παπαγεωργίου**

ISBN: 978-618-84157-0-6

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 196

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Πάτρα, 2019

Μέγεθος Αρχείου: 1,1Mb

Σελίδες: 114

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: cambria

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού.

*Στον Παναγιώτη Σάββα
Απόγονο της Νύχτας*

*Θα 'ρθει μια νύχτα και εμείς θα λείπουμε
Γιάννης Ρίτσος*

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Οι ποιητές της νύχτας είναι μαύρα πουλιά που ξαγρυπνούν σε καφενεία, ταβέρνες και πλατείες, μέχρι να τους βαρεθούν και τους πετάξουν έξω, προάγγελοι του χάους (αργά ή γρήγορα θα φτάσει και στη δικιά τους αγαπημένη πολιτεία) προφήτες του ολέθρου, επίμονα αποτυχημένοι αυτόχειρες, σεσημασμένοι λογοκλόποι, πρεζάκηδες της ηδονής και του θανάτου, αθεράπευτα ρομαντικοί, νοσταλγικοί αλήτες. Δηλαδή, μοναχικοί, ασήμαντοι και ξένοι. Κανείς πια δεν τους δίνει σημασία, ούτε μια τόσο δα γκριμάτσα αποδοκιμασίας, ούτε ένα κακεντρεχές σχόλιο, τίποτα, η αδιαφορία του πλήθους είναι ολοκληρωτική και τελεσίδικη. Σαν να μην υπάρχουν. Σπάνια μόνο απ' το βάθος του δρόμου ακούγεται κάποιο πνιχτό γέλιο, μια αλλόκοτη βρισιά ή ένα μακάβριο ρέψιμο που τους ξενίζει. Έτσι κι αλλιώς το ξέρουν κι οι ίδιοι, κανείς δεν τους χρειάζεται, παντού περισσεύουν.

Όλη τη νύχτα γυρνούν εδώ και κει μοναξιασμένοι. Η πόλη τους φαίνεται μικρή, ασήμαντη, φτηνή, δεν τους χωράει. Κι όμως ποτέ δεν σκέφτηκαν να την αφήσουν και να φύγουν μακριά της. Έτσι γυρίζουν στα ίδια μέρη ξανά και ξανά, κάνοντας όλο και μικρότερους κύκλους, για να καταλήξουν στο σκοτεινό λιμάνι ή στην επικίνδυνη αποβάθρα ή σε κάποια ανισόπεδη γέφυρα, στη μέση του πουθενά, την ώρα της απόλυτης γαλήνης, της απέραντης λύπης, που και το φεγγάρι ντράπηκε να βγει. Σε λίγο τα πρώτα τρένα θα σφυρίζουν απειλητικά περνώντας πάνω απ' τις διαβάσεις και τα καράβια θα λύσουν τα σχοινιά από τους κάβους.

Τότε οι κουρασμένοι ποιητές δεν θα ελπίζουν πια σε τίποτα. Άλλη μια νύχτα θα έχει καταναλωθεί στην προσευχή, άλλη μια βάρδια σπαταλημένη στη μετάνοια. Ποτέ όμως στην ατιμία και το ψέμα. Η μόνη τους παρηγοριά.

Και με την πρώτη αχτίδα του φωτός θα πετάξουν από πάνω τους τα περιβραχιόνια του πένθους, θα βουτήξουν στα αφρισμένα κύματα και θα βυθιστούν αμέριμνοι στη λάσπη του βυθού και της σιωπής. Άλλη μια μέρα ο λαμπερός ήλιος θα θριαμβεύσει εις βάρος τους, χωρίς συμπόνια, χωρίς αιδώ. Προσωρινά. Μέχρι το άλλο σούρουπο, το αυριανό σκοτάδι, την καινούργια μάχη. Τίποτα ακόμα δεν έχει κριθεί. Βλέπεις, οι ποιητές της νύχτας πάντα επιστρέφουν.

Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗΣ (1863-1933)

Κρυμμένα

Απ' όσο έκαμα κι απ' όσα είπα
να μη ζητήσουνε να βρουν ποιος ήμουν.
Εμπόδιο στέκονταν και μεταμόρφωνε
τες πράξεις και τον τρόπο της ζωής μου.
Εμπόδιο στέκονταν και σταματούσε με
πολλές φορές που πήγαινα να πω.
Η πιο απαρατήρητές μου πράξεις
και τα γραψίματά μου τα πιο σκεπασμένα-
από εκεί μονάχα θα με νοιώσουν.
Αλλά ίσως δεν αξίζει να καταβληθεί
τόση φροντίς και τόσοσ κόπος να με μάθουν.
Κατόπι- στην τελειωτέρα κοινωνία-
κανένας άλλος καμωμένος σαν εμένα
βέβαια θα φανεί κ' ελεύθερα θα κάμει.

Ομνύει

Ομνύει κάθε τόσο ν' αρχίσει πιο καλή ζωή.
Αλλ' όταν έλθ' η νύχτα με τες δικές της συμβουλές,
με τους συμβιβασμούς της, και με τες υποσχέσεις της·
αλλ' όταν έλθει η νύχτα με τη δική της δύναμι
του σώματος που θέλει και ζητεί, στην ίδια
μοιραία χαρά, χαμένος, ξαναπηαίνει.

Εν εσπέρα

Πάντως δε θα διαρκούσε πολύ. Η πείρα
των χρόνων με το δείχνει. Αλλ' όμως κάπως βιαστικά
ήλθε και σταμάτησεν η Μοίρα.
Ήτανε σύντομος ο ωραίος βίος.
Αλλά τι δυνατά που ήσαν τα μύρα,
σε τι εξαίσια κλίνην επλαγιάσαμε,
σε τι ηδονή τα σώματά μας δώσαμε.

Μια απήχησις των ημερών της ηδονής,
μια απήχησις των ημερών κοντά μου ήλθε,
κάτι απ' της νεότητός μας των δυονώ την πύρα·
στα χέρια μου ένα γράμμα ξαναπήρα,
και διάβασα πάλι και πάλι ως που έλειψε το φως.

Και βγήκα στο μπαλκόνι μελαγχολικά-
βγήκα ν' αλλάξω σκέψεις βλέποντας τουλάχιστον
ολίγη αγαπημένη πολιτεία,
ολίγη κίνηση του δρόμου και των μαγαζιών.

Ηδονή

Χαρά και μύρο της ζωής μου η μνήμη των ωρών
που ηύρα και που κράτησα της ηδονής ως την ήθελα.
Χαρά και μύρο της ζωής μου εμένα, που αποστράφηκα
την κάθε απόλαυσιν ερώτων της ρουτίνας.

Μια νύχτα

Η κάμαρά ήταν πτωχική και πρόστυχη,
κρυμένη επάνω από την ύποπτη ταβέρνα.
Απ' το παράθυρο φαινόταν το σοκάκι,
το ακάθαρτο και το στενό. Από κάτω
ήρχονταν η φωνές κάτι εργατών
που έπαιζαν χαρτιά και που γλεντούσαν.

Κ' εκεί στο λαϊκό, το ταπεινό κρεββάτι
είχα το σώμα του έρωτος, είχα τα χείλη
τα ηδονικά και ρόδινα της μέθης-
τα ρόδινα μιας τέτοιας μέθης, που και τώρα
που γράφω, έπειτ' από τόσα χρόνια!,
μες στο μονήρες σπίτι μου, μεθώ ξανά.

Επέστρεφε

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με,
αγαπημένη αίσθησις επέστρεφε και παίρνε με-
όταν ξυπνά του σώματος η μνήμη,
κ' επιθυμία παληά ξαναπερνά στο αίμα·
όταν τα χείλη και το δέρμα ευθυμούνται,
κ' αισθάνονται τα χέρια σαν ν' αγγίζουν πάλι.

Επέστρεφε συχνά και παίρνε με την νύχτα,
όταν τα χείλη και το δέρμα ευθυμούνται...

Η πόλις

Είπες «Θα πάγω σ' άλλη γη, θα πάγω σ' άλλη θάλασσα.
Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλλίτερη απ' αυτή.
Κάθε προσπάθειά μου μια καταδίκη είναι γραφτή·
κ' είν' η καρδιά μου –σαν νεκρός- θαμένη.
Ο νους μου ως πότε μες στον μαρασμόν αυτόν θα μένει.
Όπου το μάτι μου γυρίσω, όπου κι αν δω
ερείπια μαύρα της ζωής μου βλέπω εδώ,
που τόσα χρόνια πέρασα και ρήμαξα και χάλασα».

Καινούργιους τόπους δεν θα βρεις, δεν θάβρεις άλλες
θάλασσες.

Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς
τους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες θα γερνάς:
και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.
Πάντα στην πόλι αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού –μη
ελπίζεις-
δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό.
Έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ
στην κώχη τούτη τη μικρή, σ' όλην την γη την χάλασες.

Επήγα

Δεν εδεσμεύθηκα. Τελείως αφέθηκα κ' επήγα.
Στες απολαύσεις, που μισό πραγματικές,
μισό γυρνάμενες μες στο μυαλό μου ήσαν,
επήγα μες στην φωτισμένη νύχτα.
Κι ήπια από δυνατά κρασιά, καθώς
που πίνουν οι ανδρείοι της ηδονής.

Σταις σκάλες

Την άτιμη την σκάλα σαν κατέβαινα,
από την πόρτα έμπαινες, και μια στιγμή
είδα το άγνωστό σου πρόσωπο και με είδες.
Έπειτα κρύφθηκα να μη με ξαναδής, και συ
πέρασες γρήγορα το πρόσωπό σου κρύβωντας,
και χώθηκες στο άτιμο το σπίτι μέσα
όπου την ηδονή δεν θάβρες, καθώς δεν την βρήκα.

Κι όμως τον έρωτα που ήθελες τον είχα να στον δώσω·
τον έρωτα που ήθελα- τα μάτια σου με τώπαν
τα κουρασμένα και ύποπτα- είχες να με τον δώσης.
Τα σώματά μας αισθάνθηκαν και γυρεύονταν·
το αίμα και το δέρμα μας ενόησαν.

Αλλά κρυφθήκαμε κ' οι δυο μας ταραγμένοι.

Πρόσθεσις

Αν ευτυχής ή δυστυχής είμαι δεν εξετάζω.
Πλην ένα πράγμα με χαράν στο νου μου πάντα βάζω-
που στη μεγάλη πρόσθεσι (την πρόσθεσί των που μισώ)
που έχει τόσους αριθμούς, δεν είμ' εγώ εκεί
απ' ταις πολλές μονάδες μια. Μεσ στ' ολικό ποσό
δεν αριθμήθηκα. Κι αυτή η χαρά μ' αρκεί.

Μέρες 1896

Εξευτελίσθη πλήρως.
λίαν απαγορευμένη
(έμφυτη μολοτούτο)
ήταν η κοινωνία
Έχασε βαθμηδόν
Κατόπι τη σειρά,
Πλησίαζε τα τριάντα
να βγάλει σε δουλειά,
Ενίοτε τα έξοδά του
μεσολαβήσεις που
Κατήνησ' ένας τύπος
συχνά, ήταν πιθανόν

Αλλ' όχι μόνο τούτα.
Αξίζει παραπάνω
Μια άποψις άλλη υπάρχει
φαντάζει, συμπαθής·
του έρωτος παιδί,
και την υπόληψίν του
της καθαρής σαρκός του

Απ' την υπόληψίν του;
σεμνότυφη πολύ

Μια ερωτική ροπή του
και περιφρονημένη
υπήρξεν η αιτία:
σεμνότυφη πολύ.
το λιγοστό του χρήμα·
και την υπόληψί του.
χωρίς ποτέ έναν χρόνο
τουλάχιστον γνωστή.
τα κέρδιζεν από
θεωρούνταν ντροπιασμένες.
που αν σ' έβλεπαν μαζί του
μεγάλως να εκτεθείς.

Δεν θάτανε σωστό.
της εμορφιάς του η μνήμη.
που αν ιδωθεί από αυτήν
φαντάζει, απλό και γνήσιο
που άνω απ' την τιμή,
έθεσε ανεξετάστως
την καθαρή ηδονή.

Μα η κοινωνία που ήταν
συσχέτιζε κουτά.

Όσο μπορείς

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την
θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πιαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την,
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινή ανοησία,
ως που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

Επιθυμίες

Σαν σώματα ωραία νεκρών που δεν εγέρασαν
και τάκλεισαν, με δάκρυα, σε μαυσωλείο λαμπρό,
με ρόδα στο κεφάλι και στα πόδια γιασεμιά
έτσ' οι επιθυμίες μοιάζουν που επέρασαν
χωρίς να εκπληρωθούν· χωρίς ν' αξιωθεί καμιά
της ηδονής μια νύχτα, ή ένα πρωί της φεγγερό.

Ένας γέρος

Στου καφενείου του βοερού το μέσα μέρος
σκυμένος στο τραπέζι κάθετ' ένας γέρος·
με μια εφημερίδα εμπρός του, χωρίς συντροφιά.

Και μες στων άθλιων γηρατειών την καταφρόνια
σκέπτεται πόσο λίγο χάρηκε τα χρόνια
που 'χε και δύναμι, και λόγο, κ' εμορφιά.

Ξέρει που γέρασε πολύ· το νοιώθει, το κυττάζει.
Κ' εν τούτοις ο καιρός που ήταν νέος μοιάζει
σαν χθες. Τι διάστημα μικρό, τι διάστημα μικρό.

Και συλλογίζεται η Φρόνησις πως τον εγέλα·
και πως την εμπιστεύονταν πάντα –τι τρέλλα!-
την ψεύτρα που έλεγε «Αύριο. Έχεις πολύ καιρό.»

Θυμάται ορμές που βάσταγε· και πόση
χαρά θυσιάζε. Την άμυαλή του γνώσι
καθ' ευκαιρία χαμένη τώρα την εμπαίζει.

...Μα απ' το πολύ να σκέπτεται και να θυμάται
ο γέρος εξαλίσθηκε. Κι αποκοιμάται
στον καφενείου ακουμπισμένος το τραπέζι.

Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ (1888-1944)

Εκάτης πάθη

...Απόψε πρόβαλε γυμνή, σαν τέρας η Σελήνη,
κι άβυσσος πόθου τη δονεί:
την είδαν όλοι, από νωρίς, τις πόρπες της να λύνει,
σαν να διψούσεν ηδονή...

Τι να 'δε, ξάφνου εδώ στη γη, -και τόσο το λυμπίστη,
που έχουν με πάθος κρεμαστεί,
σαν να 'θελαν να λυτρωθούν, απ' την παλιά την πίστη,
κι οι δυο της οι νεκροί μαστοί;...

Παρθένα στείρα και βουβή, -κι όμοια με σαλαμάντρα,
στα βαθιά βράδια τα' αττικά,
πως έτσι, απόψε, φρένιασε να σμίξει τρελά μ' άντρα,
και φλογερά κι εκστατικά;...

...Τι κι αν η νύχτα γέρνει αργά, μες στα πυκνά τα ερέβη,
κι αλλόκοτα μεθούν οι ανθοί;
Στη δύση, εκείνη, μοναχή, που κείτεται και ρεύει,
ζητεί του κάκου να ενφρανθεί...

Ερωτική νύχτα

Κλείσε το παράθυρο, μη βλέπουν οι γειτόνοι,
και την πόρτα σφάλησε και σβήσε το κερί.
Η αγκαλιά μου πύρωσε, σαν τη φωτιά, και λιώνει
για σφιχταγκαλιάσματα κι όλο σε καρτερεί.

Έλα, μη μας βλέπουν λοξά οι ματιές του κόσμου·
δος μου το χειλάκι σου, που ειν' απαλό, νωπό·
έχω κάτι ολόγλυκο, για σένα, απόψε, φως μου,
έχω κάτι ολόγλυκο, σα μέλι να σου πω.

Έλα... πέσε πάνω μου και μην κοιτάς με τρόπο·
το κερί μας έσβησε, δε μας θωρεί κανείς,
ξέχασε πως βρίσκονται κι άλλες ψυχές στο δρόμο,
κι έλα να κυλήσουμε σε πέλαγα ηδονής.

Έλα... ως τα μεσάνυχτα θα σε φιλώ στο στόμα,
έλα, κι είναι οι πόθοι μου τρελοί, τόσο τρελοί,
που το γλυκοχάραμα θε να μας εύρει ακόμα
στο πρώτο μας αγκάλιασμα, στο πρώτο μας φιλί.

Κι όταν σε ρωτήσουνε, τη χαραυγή, οι γειτόνοι,
για ποιο λόγο σφάλησες, -αχ, πες τους, να χαρείς,
πες τους, πως στην κάμαρα, φοβάσαι σα νυχτώνει
κι έπεσες και πλάγιασες νωρίς, -τ' ακούς; Νωρίς!...

Τ' απλό παιδί που εγώ αγαπώ...

Τ' απλό παιδί που εγώ αγαπώ, δεν έζησε στα πλούτη,
δεν έχει τρόπους να φερθεί και μήτε να ντυθεί,
-μα 'ναι το πιο καλό παιδί, που μες στην πλάση τούτη,
μπορεί ν' απαντηθεί!

Δεν ξέρει γράμματα πολλά, δεν κάνει για σαλόνι,
Τα ρούχα του είναι της δουλειάς, τριμμένα και παλιά,
-μα το μεγάλωσε το φως, αυτό που μεγαλώνει
τα ξένοιαστα πουλιά...

Κι άλλοτε μου 'τυχε ξανά, στο διάβα κάποιου δρόμου,
να περπατήσω συντροφιά με διάφορα παιδιά,
-μ' αυτό, σεμνό, και ταπεινό, βαδίζει στο πλευρό μου,
σα μια μικρή καρδιά...

Κι όταν των άλλων των παιδιών τα λούσα βλέπει πλάι,
κι αυτό δεν έχει πιο καλό κουστούμι να ντυθεί,
τότε γυρίζει τη ματιά και μου χαμογελάει,
να παρηγορηθεί...

Στο κέντρο το νυχτερινό

Τώρα που παίζει το βιολί, κι έχουμε πει τόσο πολύ,
που μ' έναν έρωτα τρελό, σα να 'μαστε δεμένοι,
σ' ένα συντρόφεμα ζεστό, βάνε ξανά, να ζαλιστώ,
μες στ' όνειρό σου να κλειστώ -το μόνο που μου μένει

γιατί άμα λείψει το κρασί, και φύγεις, άξαφνα, και συ,
και βουβαθεί και το βιολί, με το γλυκό βραχνά του,
-μες στης καρδιάς μου το κενό, μεγάλο σαν τον ουρανό,
θ' ακούσω, πάλι, το βραχνό τραγούδι του θανάτου...

Είμαι μόνος...

Είμαι μόνος. Βραδιάζει. Τι να κάνω...
Τα χέρια μου είναι τόσο απελπισμένα!
Τα χέρια μου είναι τόσο κουρασμένα!
Τ' αφήνω να γλιστρούν αργά στο πιάνο...

Παίζω στην τύχη, κάτι αγαπημένο,
κάτι παλιό, και γνώριμο, και πλάνο...
Και πάλι σταματώ. Δεν επιμένω.
Θα προτιμούσα, μάλλον να πεθάνω...

Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ (1896-1928)

Γραφιάς

Οι ώρες μ' εχλόμιασαν, γυρτός που βρέθηκα ξανά
στο αχάριστο τραπέζι.

(Απ' τὰ ανοιχτό παράθυρο, στον τοίχο αντικρινά,
ο ήλιος γλιστράει και παίζει.)

Διπλώνοντας το στήθος μου γυρεύω αναπνοή
στη σκόνη των χαρτιών μου.

(Σφύζει γλυκά και ακούγεται χιλιόφωνα η ζωή
στα ελεύθερα του δρόμου.)

Απόκαμα· θολώσανε τα μάτια μου και ο νους,
όμως ακόμη γράφω.

(Στο βάζο ξέρω δίπλα μου δυο κρίνους φωτεινούς.
Σα να 'χουν βγει σε τάφο.)

Δημόσιοι Υπάλληλοι

Οι υπάλληλοι όλοι λιώνουν και τελειώνουν
σαν στήλες δύο δύο μες στα γραφεία
(Ηλεκτρολόγοι θα 'ναι η Πολιτεία
κι ο Θάνατος που τους ανανεώνουν.)

Κάθονται στις καρέκλες, μουτζουρώνουν
αθώα λευκά χαρτιά, χωρίς αιτία.
«Συν τη παρούση αλληλογραφία,
έχομεν την τιμήν» διαβεβαιώνουν.

Και μοναχά η τιμή τους απομένει,
όταν ανηφορίζουνε στους δρόμους
το βράδυ στις οχτώ, σαν κουρντισμένοι.

Παίρνουν κάστανα, σκέπτονται τους νόμους,
σκέπτονται το συνάλλαγμα, τους ώμους
σηκώνοντας, οι υπάλληλοι οι καημένοι.

Ιδανικοί αυτόχειρες

Γυρίζουν το κλειδί στην πόρτα, παίρνουν
τα παλιά, φυλαγμένα γράμματά τους,
διαβάζουν ήσυχα, κι έπειτα σέρνουν
για τελευταία φορά τα βήματά τους.

Ήταν η ζωή τους, λένε, τραγωδία.
Θεέ μου, το φριχτό γέλιο των ανθρώπων,
τα δάκρυα, ο ιδρώς, η νοσταλγία
των ουρανών, η ερημιά των τόπων.

Στέκονται στο παράθυρο, κοιτάνε
τα δέντρα, τα παιδιά, πέρα τη φύση,
τους μαρμαράδες που σφυροκοπάνε,
τον ήλιο που για πάντα θέλει δύσει.

Όλα τελείωσαν. Το σημείωμα να το,
σύντομο, απλό, βαθύ καθώς ταιριάζει,
αδιαφορία, συγχώρηση γεμάτο
για κείνον που θα κλαίει και θα διαβάζει.

Βλέπουν τον καθρέφτη, βλέπουν την ώρα,
ρωτούν αν είναι τρέλα τάχα ή λάθος,
«όλα τελείωσαν» ψιθυρίζουν «τώρα»,
Πως θα αναβάλουν βέβαιοι κατά βάθος.

Δικαίωσις

Τότε λοιπόν αδέσποτο θ' αφήσω
να βουίζει το Τραγούδι απάνωθέ μου.
Τα χάχανα του κόσμου, και του ανέμου
Το σφύριγμα θα του κρατούν τον ίσο.

Θα ξαπλωθώ, τα μάτια μου θα κλείσω,
και ο ίδιος θα γελώ καθώς ποτέ μου.
«Καληνύχτα, το φως χαιρέτησέ μου»
θα πω στον τελευταίο που θ' αντικρίσω.

Όταν αργά θα παίρνουνε τον δρόμο,
η παρουσία μου κάπως θα βαραίνει
-πρώτη φορά- σε τέσσερων τον ώμο.

Ύστερα, και του βίου μου την προσπάθεια
αμοίβοντας, το φτυάρι θα με ραίνει
ωραία ωραία, με χώμα και με αγκάθια.

Ν. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ (1910-1975)

Ένα μαχαίρι

Απάνω μου έχω πάντοτε στη ζώνη μου σφιγμένο
ένα μικρό αφρικανικόν ατσάλινο μαχαίρι
-όπως αυτά που συνηθούν και παίζουν οι Αραπάδες-
που από έναν γέρον έμπορο τ' αγόρασα στ' Αλγέρι.

Θυμάμαι, ως τώρα να 'τανε, το γέρο παλαιοπώλη,
όπου έμοιαζε με μια παλιάν ελαιογραφία του Γκόγια,
ορθόν πλάι σε μακριά σπαθιά και σε στολές σχισμένες,
να λέει με μια βραχνή φωνή τα παρακάτου λόγια:

«Ετούτο το μαχαίρι, εδώ, που θέλεις ν' αγοράσεις
με ιστορίες αλλόκοτες ο θρύλος το 'χει ζώσει,
κι όλοι το ξέρουν, πως αυτοί που κάποια φορά το 'χαν,
καθένας κάποιον άνθρωπο δικό του έχει σκοτώσει.

Ο Δον Μπαζίλιο σκότωσε μ' αυτό τη Δόνια Τζούλια,
την όμορφη γυναίκα του, γιατί τον απατούσε.
Ο Κόντε Αντόνιο, μια βραδιά, το δύστυχο αδερφό του
με το μαχαίρι τούτο εδώ κρυφά δολοφονούσε.

Ένας Αράπης τη μικρή ερωμένη του από ζήλεια
και κάποιος ναύτης Ιταλός ένα Γραιοκό λοστρόμο.
Χέρι σε χέρι ξέπεσε και στα δικά μου χέρια.
Πολλά έχουν δει τα μάτια μου, μ' αυτό μου φέρνει τρόμο.

Σκύψε και δεξ το, μ' άγκυρα κι ένα οικόσημο έχει,
ειν' αλαφρή, για πιάσετο, δεν πάει ούτε ένα κουάρτο,
μα εγώ θα σε συμβούλευα κάτι άλλο ν' αγοράσεις.»
-Πόσο έχει; -Μόνο φράγκα εφτά. Αφού το θέλεις, παρ' το.

Ένα στιλέτο έχω μικρό στη ζώνη μου σφιγμένο
που ιδιοτροπία μ' έκανε και το 'κανα δικό μου
κι αφού στον κόσμο δεν μισώ κανέναν να σκοτώσω
φοβάμαι μη καμιά φορά το στρέψω στον εαυτό μου...

Θεσσαλονίκη

Ήτανε κείνη τη νυχτιά που φύσαγε ο Βαρδάρης,
το κύμα η πλώρη εκέρδιζεν οργιά με την οργιά.
Σ' έστειλε ο πρώτος τα νερά να πας για να γραδάρεις,
μα εσύ θυμάσαι τη Σμαρώ και την Καλαμαριά.

Ξέχασες κείνο το σκοπό που λέγανε οι Χιλιάνοι.
-Άγιε Νικόλα φύλαγε κι Αγιά Θαλασσινή-
Τυφλό κορίτσι σ' οδηγάει, παιδί του Modigliani,
που τ' αγαπούσε ο δόκιμος κι οι δυο Μαρμαρινοί.

Νερό καλμάρει το Fore Peak, νερό και το πανιόλα,
μα εσένα μια παράξενη ζαλάδα σε κινεί.
Με στάμπα που δε φαίνεται σε κέντησε η Σπανιόλα
ή το κορίτσι που χορεύει απάνω στο σκονί;

Απάνου στο γιατάκι σου φίδι νωθρό κοιμάται
και φέρνει βόλτες ψάχνοντας τα ρούχα σου η μαϊμού.
Εχτός από τη μάνα σου κανείς δε σε θυμάται
σε τούτο το τρομαχτικό ταξίδι του χαμού.

Ο ναύτης ρίχνει τα χαρτιά κι ο θερμαστής το ζάρι
κι αυτός που φταίει και δε νογάει, παραπατάει λοξά.
Θυμήσου κείνο το στενό κινέζικο παζάρι
και το κορίτσι που 'κλαιγε πνιχτά μεσ' στο ρικσά.

Κάτου από φώτα κόκκινα κοιμάται η Σαλονίκη.
Πριν δέκα χρόνια μεθυσμένη μου 'πες «σ' αγαπώ».
Αύριο, σαν τότε, και χωρίς χρυσάφι στο μανίκι,
μάτια θα ψάχνεις στο στρατί που πάει για το Depot.

Πούσι

Έπεσε το πούσι αποβραδής
-το καρaboφάναρο χαμένο-
κι έφτασες χωρίς να σε προσμένω
μεσ' στην τιμονιέρα να με δεις.

Κάτασπρα φοράς κι έχεις βραχεί,
πλέκω σαλαμάστρα τα μαλλιά σου.
Κάτου στα νερά του Port Pegassu
βρέχει πάντα τέτοιαν εποχή.

Μας παραμονεύει ο θερμαστής
με τα δυο του πόδια στις καδένες.
Μην κοιτάς ποτέ σαν τις αντένες
με την τρικυμία· θα ζαλιστείς.

Βλαστημά ο λοστρόμος τον καιρό
κι ειγ' αλάγρα τόσο η Τοκοπίλλα.
Από να φοβάμαι και να καρτερώ
κάλλιο περισκόπιο και τορπίλα.

Φύγε! Εσέ σου πρέπει στέρα γη.
Έρθες να με δεις κι όμως δε μ' είδες·
Έχω απ' τα μεσάνυχτα πνιγεί
Χίλια μίλια περ' απ' τις Εβρίδες.

Kuro Siwo

Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος για το Νότο,
δύσκολες βάρδιες, κακός ύπνος και μαλάρια.
Είναι παράξενα της Ίντιας τα φανάρια
Και δεν τα βλέπεις, καθώς λένε με το πρώτο.

Πέρ' απ' τη γέφυρα του Αδάμ,στη Νότιο Κίνα,
χιλιάδες παραλάβαινες τσουβάλια σόγια.
Μα ούτε στιγμή δεν ελησμόνησες τα λόγια
Που σου 'πανε μια κούφιαν ώρα στην Αθήνα.

Στα νύχια μπαίνει το κατράμι και τ' ανάβει,
χρόνια στα ρούχα το ψαρόλαδο μυρίζει,
κι ο λόγος της μεσ' στο μυαλό σου να σφυρίζει,
«ο μπούσουλας είναι που στρέφει ή το καράβι;»

Νωρίς μπατάρισε ο καιρός κι έχει χαλάσει.
Σκατζάρισες, μα σε κρατά λύπη μεγάλη.
Απόψε ψόφησαν οι δυο σου παπαγάλοι
κι ο πίθηκος που 'χα με κούραση γυμνάσει.

Η λαμαρίνα!... η λαμαρίνα όλα τα σβήνει.
Μας έσφιξε το Kuro Siwo σα μια ζώνη
κι εσύ κοιτάς ακόμη πάνω απ' το τιμόνι,
πως παίζει ο μπούσουλας καρτίνι με καρτίνι.

Μ. ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ (1919-2005)

Τα δώρα

Σήμερα φόρεσα ένα
ζεστό κόκκινο αίμα
σήμερα οι άνθρωποι μ' αγαπούν
μια γυναίκα μου χαμογέλασε
ένα κορίτσι μου χάρισε ένα κοχύλι
ένα παιδί μου χάρισε ένα σφυρί

Σήμερα γονατίζω στο πεζοδρόμιο
καρφώνω πάνω στις πλάκες
τα γυμνά άσπρα ποδάρια των περαστικών
είναι όλοι τους δακρυσμένοι
όμως κανείς δεν τρομάζει
όλοι μέιναν στις θέσεις που πρόφτασα
είναι όλοι τους δακρυσμένοι
όμως κοιτάζουν τις ουράνιες ρεκλάμες
και μια ζητιάνα που πουλάει τσουρέκια
στον ουρανό

Δυο άνθρωποι ψιθυρίζουν
τι κάνει την καρδιά μας καρφώνει;
ναι την καρδιά μας καρφώνει
ώστε λοιπόν είναι ποιητής

Ο στρατιώτης ποιητής

Δεν έχω γράψει ποιήματα
μέσα σε κρότους
μέσα σε κρότους
κύλησε η ζωή μου

Την μια μέρα έτρεμα
την άλλη ανατρίχιαζα
μέσα στον φόβο
μέσα στον φόβο
πέρασε η ζωή μου

Δεν έχω γράψει ποιήματα
δεν έχω γράψει ποιήματα
μόνο σταυρούς
σε μνήματα
καρφώνω

Ο τρελός λαγός

Γύριζε στους δρόμους ο τρελός λαγός
γύριζε στους δρόμους
ξέφευγε απ' τα σύρματα ο τρελός λαγός
έπεφτε στις λάσπες

Φέγγαν τα χαράματα ο τρελός λαγός
άνοιγε η νύχτα
στάζαν αίμα οι καρδιές ο τρελός λαγός
έφεγγε ο κόσμος

Βούρκωσαν τα μάτια του ο τρελός λαγός
πρήσκονταν η γλώσσα
βόγγαε μαύρο έντομο ο τρελός λαγός
θάνατος στο στόμα

Για τον Νίκο Καρούζο

Καημένε Νίκο

τι ζωή ήταν κι αυτή

κατατρεγμένος απ' τους Κατσιμπαλήδες

οι πλούσιοι φτύναν πάνω στη φτώχεια σου

όμως εσύ καλά έκανες

έπινες τα ουζάκια σου

κι όλους αυτούς τους μούντζωνες

και πριν να φύγεις

πρόφτασες κι αρπάχτηκες

από ένα κάτασπρο σύννεφο

από ψηλά τώρα από το σύννεφο αυτό

κοιτάξεις

την αθανασία σου.

Η μεταμόρφωση

Μια μέρα θα ξυπνήσω

άστρο

όπως το 'λεγες

θα πλύνω από τα χέρια μου

το αίμα

και θα πετάξω τα καρφιά

από το στήθος μου

δε θα φοβάμαι πια τον κεραυνό

δε θα φοβάμαι το σφαγμένο

πετεινό

μια μέρα θα ξυπνήσω

άστρο

όπως το 'λεγες

τότε

θα είσαι ένα πουλί

ίσως να είσαι έ ν α π α γ ώ ν ι

εγώ

θα έχω αθωωθεί

Ο χορός

Από τις πόρτες έμπαιναν ευτυχισμένοι στολισμένοι
άλλοι φορούσανε σπαθιά κι άλλοι μαχαίρια
κρατούσαν όνειρα ζεστά στα παγωμένα χέρια
όνειρα που έκαιγε ο πυρετός λουλούδια

πρόβαλαν στους καθρέπτες μενεξέδες
ωραία πρόσωπα με σταγόνες ασήμι
στο μέτωπο και στα μάγουλά
κόκκινα χέρια τριαντάφυλλα πηχτά
ο έρωτας που έκαιγε ψηλά στις καπνοδόχες
ο έρωτας που έσταζε στου δρόμου το αυλάκι
ο έρωτας που βογγούσε κάτω απ' τα πατήματα
των παπουτσιών

ο ένας να κατέβει τρέμοντας ετοιμόρροπες σκάλες
ο άλλος να τις ανέβει τρέχοντας
για να προφτάσουν το αίμα να μην παγώσει
και την καρδιά να μη σκιστεί
ώσπου τα φέρετρα να γίνουν αύριο άσπρες βάρκες
και μέσα να τραγουδάνε ευτυχισμένοι οι νεκροί

Όπως τα τριαντάφυλλα

Δύσκολα χρόνια
τρομαγμένα παιδιά
σιάχνουν με χαρτί κοκοράκια
τα βάφουν μαύρα
σα σβησμένα κεριά
τα βάφουν κόκκινα
σα ματωμένα λουλούδια
κι απορούν οι μανάδες
που ύστερα έρχεται
ο μεγάλος φίλος
ο κατάμαυρος φίλος
με τα χρυσά χέρια

και τα παίρνει

Ξένε

Ξένε
με το μαύρο κουστούμι σου
που χτυπάς την πόρτα μου
και μου δείχνεις τα' άσπρα αυτά πιάτα
που έχεις κρύψει το πιστόλι σου;
που έχεις κρύψει το μαχαίρι σου;
έχεις εν' άστρο κόκκινο μεσ' στο κεφάλι σου
και ψευδίζεις
θέλεις χρήματα
τα χρήματα που σμίξαν με το αίμα και χάθηκαν
τα χρήματα που σμίξαν με τον ύπνο και χάθηκαν
ικετεύεις
φύγε
φύγε ξένε
μεσ' στην καρδιά μου έχω ένα ήμερο πουλί
αν τα' αφήσω να βγει
τα δόντια του θα σε κατασπαράξουν

Κάτω απ' τον ουρανό

Μεσ' στο δωμάτιο

μια βροχή από κάτουρο

πετούν αγνές κοπέλες με φτερά

ψοφίμια με ροζ στην καρδιά τους ουρανό

κι άνθρωποι μ' ουρανό γεμάτο σάπιο αίμα

κρέμονται κι ανεμίζουν τ' άσπρα πόδια τους

από τα μάτια τους βγαίνουνε μαχαίρια

τεράστιες μαύρες ανεμώνες φυτρώνουν

στο στήθος τους

καθώς πετάνε σφάζουν κι αγκαλιάζονται

οι αγνές κοπέλες τα ψοφίμια οι σάπιοι

άνθρωποι

κάτω από έναν κατουρημένο ουρανό

Πόνος και τρόμος

Πόνος
και πάλι πόνος
τρόμος
και πάλι τρόμος
στο άδικο σώμα
στην άδικη ψυχή
από ένα έρημο ξενοδοχείο
έφυγε ξαφνικά
χάθηκε η μητέρα
σ' ένα μακρύ τούνελ
χάθηκε ο πατέρας
κι έρημη
πλανιέται
από πόνο
σε πόνο
από τρόμο
σε τρόμο
η άδικη ψυχή.

Το ρολόγι

Μαύρος ο ήλιος
στον κήπο
της μητέρας μου
μ' ένα ψηλό καπέλο
πράσινο
ο πατέρας μου
μάγευε τα πουλιά
κι εγώ
μ' ένα κουφό
ρολόγι δύσπιστο
μετρώ τα χρόνια
και τους περιμένω

Η μητέρα

Έψαχνα να βρω το σπίτι μου. Οι δρόμοι ήταν
γεμάτοι ερείπια· μοναχά τοίχους πεσμένους και
πέτρες έβλεπες· κι ούτε ένας άνθρωπος δεν φαινόταν.
Και τότε φάνηκε η άρρωστη μητέρα.
Ποτέ δεν ήταν τόσο καλά, γεμάτη ενέργεια και δύναμη,
με πήρε απ' το χέρι και βρεθήκαμε σ' ένα
συμπαθητικό δωμάτιο, το σπίτι μας.
Εγώ έκλαιγα, έκλαιγα γοερά...
Κι αυτή: Μην κλαις, ο καθένας μας με τη σειρά του.

Γ. ΜΑΚΡΗΣ (1923-1968)

Εμείς οι λίγοι

Είμαστε εμείς οι ονειροπαρμένοι τρελλοί της γης
με τη φλογισμένη καρδιά και τα έξαλλα μάτια.

Είμαστε οι αλύτρωτοι στοχαστές και οι τραγικοί
ερωτευμένοι

Χίλιοι ήλιοι κυλούνε μες στο αίμα μας
κι ολούθε μας κυνηγά το όραμα του απείρου.

Η φόρμα δεν μπορεί να μας δαμάσει.

Εμείς ερωτευτήκαμε την ουσία του είναι μας
και σ' όλους μας τους έρωτες αυτήν αγαπούμε.

Είμαστε οι μεγάλοι ενθουσιασμένοι κι οι μεγάλοι
αρνητές.

Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο και δεν είμαστε
τίποτα απ' αυτόν τον κόσμο.

Οι μέρες μας είναι μια πυρκαγιά κι οι νύχτες μας
ένα πέλαγο.

Γύρω μας αντηχεί το γέλιο των ανθρώπων.

Είμαστε οι προάγγελοι του χάους.

Απλός λόγος

Υπάρχει εκτός των άλλων κι ένα τραίνο.

Κοιτάζω πάντα προς τα πίσω

ν' απομακρύνονται τ' άγνωστα τούτα ζώα.

Είμαι χαρούμενος συχνά

που δεν αφήνουν ίχνη.

Εσείς οι άλλοι μη μιλάτε

το παιδί αυτό απεβίωσε χθες

και στην πόρτα ο ανίδεος επισκέπτης

βαστάει το ψάρι του δεμένο

με το πράσινο βούρλο.

Τι άραγε κερδίσαμε

ταχτοποιώντας τις χρονολογίες;

Μάθαμε αυτό και το είπαμε

δημιουργώντας κάποιες ιδέες.

Το είπαμε ο καθένας

με τη σειρά.

Όμως υπάρχει μια ψηλή ξυλένια σκάλα

και κόπος πολύς.

Και κάποτε ένας σκύλος σήκωνε

το πόδι του

άμα το πεθυμούσατε.

Μ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ (1925-1994)

Ερωτικό

Στον Σείριο υπάρχουν παιδιά
LORCA

Κι αν γεννηθείς κάποια στιγμή
Μιαν άλλη που δεν υπάρχω
Μη φοβηθείς
Και θα με βρεις είτε σαν άστρο
Όταν μονάχος περπατάς στην παγωμένη νύχτα
Είτε στο βλέμμα ενός παιδιού που θα με προσπεράσει
Είτε στη φλόγα ενός κεριού που θα κρατάς
Διαβαίνοντας το σκοτεινό το δάσος

Γιατί ψηλά στον ουρανό που κατοικούνε τα' άστρα
Μαζεύοντ' όλοι οι ποιητές
Και οι εραστές καπνίζουν σιωπηλοί πράσινα φύλλα
Μασάν χρυσόσκονη πηδάνε τα ποτάμια
Και περιμένουν
Να λιγωθούν οι αστερισμοί και να λιγοθυμήσουν
Να πέσουν μες στον ύπνο σου
Να γίνουν αναστεναγμός στην άκρη των χειλιών σου
Να σε ξυπνήσουν και να δεις απ' το παράθυρό σου
Το πρόσωπό μου φωτεινό
Να σχηματίζει αστερισμό
Να σου χαμογελάει
Και να σου ψιθυρίζει
Καλή νύχτα.

Η θερμότης ενός αλγερινού

Έκανε κρύο και μου ζήτησε φωτιά

Κ' έτσι μου μίλησε για το πόσο φοβάται τους αστυ-
νομικούς

Του είπα να μη φοβάται γιατί είμαι ένας ξένος

Μου μίλησε μετά για τη συνήθεια που έχει να πεινάει
τέτοια ώρα

Του είπα να μην πεινάει και του έβαλα να φάει

Μετά μου μίλησε για την αβάσταχτη ανάγκη του
ύπνου

Του είπα να μην νυστάζει και τον έβαλα να κοιμηθεί

Μου είπε να πέσω πλάι του να ζεσταθεί

Όμως τα μάτια του μείναν μισάνοιχτα

Και το στόμα του γέμισε σκόνη

Τότε, κατάλαβα πως τα όνειρά του ήταν πλαστά

Καθώς δεν ήτανε σε θέση να μ' ακούσει

Κατέβηκα τις σκάλες τρέχοντας

Και βγήκα έξω στο δρόμο

Με πλησιάζει ένας καινούργιος νεαρός Αλγερινός

Έκανε κρύο και μου ζήτησε φωτιά

Του έδωσα

Όμως δεν είπε τίποτα

Κ' έφυγε.

N. ΚΑΡΟΥΖΟΣ (1926-1990)

Διάλογος πρώτος

-Σαν να μην υπήρξαμε ποτέ
κι όμως πονέσαμε απ' τα βάθη.
Ούτε πως μας δόθηκε μια εξήγηση
για το άρωμα των λουλουδιών τουλάχιστον.
Η άλλη μισή μας ηλικία θα περάσει
χαρτοπαίζοντας με το θάνατο στα ψέματα.
Και λέγαμε πως δεν έχει καιρό η αγάπη
να φανερωθεί ολόκληρη.
Μια μουσική
άξια των συγκινήσεών μας
δεν ακούσαμε.
Βρεθήκαμε σ' ένα διάλειμμα του κόσμου
ο σώζων εαυτόν σωθήτω.
-Θα σωθούμε από μια γλυκύτητα
στεφανωμένη με αγκάθια.
Χαίρετε άνθη σιωπηλά
με των καλύκων την περισυλλογή
ο τρόμος εκλεπτύνεται στην καρδιά σας.
Ενδότερα ο Κύριος λειτουργεί
ενδότερα υπάρχουμε μαζί σας.
Δεν έχει η απαλή ψυχή βραχώδη πάθη
και πάντα λέει το τραγούδι της υπομονής.
Ω θα γυρίσουμε στην ομορφιά
μια μέρα...
Με τη θυσία του γύρω φαινομένου
θα ανακαταλάβει η ψυχή τη μοναξιά της.

Ηχηρό

Σύρματα τιμημένα της ζωής μου
όπου με ζώνεται τόσα χρόνια
σκλάβος ανέβηκα ως τ' αστέρια
τη ζωαδία των ανθρώπων έχοντας ακυρώσει
μεσ' στην ορμή για ποίηση
μεσ' στην ορμή για έρωτα
σύρματα της ζωής μου.

Η νύχτα με συμφέρει

Πράγματι η νύχτα με συμφέρει
Πρώτα-πρώτα ελαττώνει τις φιλοδοξίες ύστερα
διορθώνει τις σκέψεις έπειτα
συμμαζώνει τη θλίψη και την κάνει υποφερτότερη
τη σιωπή με σέβας ανατέμνει στους κήπους
εξαίρει την όσφρηση
μα προπάντων η νύχτα περιζώνει.

Περίπατος του Γιάννη

Έχοντας ένα σκορπισμένο βλέμμα στο δρόμο που ειν' έρημος
ωχρός αγγίζει τον άχαρο αποσπερίτη-
μεσ' στη φυλακή της θάλασσας η ποίηση του νερού.
Βρέθηκε σε τρόμους με δηλητήρια στα χέρια
η μοναξιά σα δαχτυλίδι ζει στο δέρμα του
κ' η μοίρα είναι μαύρη ως τὰ αστέρια.
Κακότυχοι έλληνες με τρύπιο μεροκάματο
χρόνια και χρόνια ραγιάδες
γύρω κλαίνε μητέρες γύρω κλαίνε κορίτσια
ο ένας τραγουδά τη λησμονιά ο άλλος την αγάπη.
«Όσο βαριά ειν' τα σίδερα
είναι η καρδιά μου σήμερα»...
Ολημερίς χαρίζω δηλητήρια στο σώμα
κι ο ύπνος έγινε
για μένα η πρώτη ευτυχία.

Σύντομον

Τραγουδώ τους πεσμένους προπάτορες
είμαι των άστρων ο σκύλος
με τα μάτια κοιτάζω ψηλά
με τα χέρια γιορτάζω τη λάσπη.

Ο άσκοπος διαβάτης

Στα σπλάχνα του σκιρτούσε το αδιέξοδο
Δεν ένιωθε τις αποστάσεις περπατώντας.
Και τραγουδούσε ολομόναχο το στόμα του.
Παράμ παμπαμ
παρίμ παμ πομ...
Ο θάνατος θέλει τα πουλιά και τα βαρίδια.
Παράμ παμ πομ
Παρίμ παμ πομ...
Υπάρχει αύριο
υπάρχει και μεθαύριο.
Καινούργιο φέρετρο η καινούργια μέρα.

Αίφνης

Αυτό που λέμε όνειρο δεν ειν' όνειρο
και η πλατεία πραγματικότητα δεν είναι πραγματική.
Κάπου γελιέμαι μα εκεί κιόλας υπάρχω απόλυτα,
Σαν το σύννεφο π' αλλάζει στα νωθρά δευτερόλεπτα
Όντας μονάχα η ακάλεστη μεταμόρφωση.
Κανένα λιοντάρι δεν παραγνώρισε το θήραμα
και η πάπια έπαψε να πιπιλίζει τη λάσπη
το χταπόδι βγαίνει απ' το ρηχό θαλάμι του με γαλαζόπετρα
στα ξέφωτα η τίγρη λησμονιέται ανεπίληπτα.
Νυχτώνει και σήμερα. Η αγωνία
λύει πάλι: θα βοσκήσω το μαύρο.

Ο ακέραιος κυρ Αλέξανδρος

Θαμνώδη ρήματα και φύλλα καταπράσινα της γλώσσας.
Μεγάλος άνθρωπος κι ανέσπερος έλληνας που κράτησε
τον πόνο στο σωστό του ύψος
αγνοώντας και δημοτικισμούς και εξελικτικισμούς και
μόδες
αγνοώντας τα εκάστοτε μορμολύκεια
την ασίγαστη γενικότητα των πιθήκων
αγνοώντας τον αιώνα της καλπάζουσας εξυπνάδας
ο ανοξείδωτος.
Ήδη τα θύματα της Προόδου που πρόωρα σκουριάζει
πάνε στην πατρίδα του τη Σκιάθο
κι αγοράζουν ελπίζοντας οικόπεδα
πάνε για λίγο αεράκι λίγη θάλασσα και φρέσκο φεγγάρι.
Μα ειν' αδύνατο να κοροϊδέψουμε τη ρημαγμένη φύση
με ξιπόλητα Σαββατοκύριακα και με τροχόσπιτα.
Ο ακέραιος κυρ Αλέξανδρος
εκείνος ο περιούσιος Παπαδιαμάντης
και το κεράκι μας ακόμη δεν το θέλει.

Φωτογραφία

Δώσε ένα κόκκο ειρήνης να απολαύσεις

ένα βουνό δικαίωση

σαν κόκκαλο αιωρούμενο σε σκύλο η αγάπη

που δείχνει τα δόντια της.

Εγώ ξεκρέμασα τη ζωή μου από κάθε προοπτική

πέταξα τα μανταλάκια απ' το σύρμα

τελευταία νότα της αληθοσύνης: η αθωότητα

ενυπάρχουσα στο άπειρο ο χρόνος

απορρυθμίζει

σχηματίζει μέσα του

το αμάρτημα:

τη φοβερή διαιρετότητα.

Ζούμε θα πει αλητεύουμε στους αμέτρητους ίμερους,

αλητεύουμε στα σώματα των απέραντων γυναικών

αλητεύουμε στη μιλιά μας

αλητεύουμε στην πείνα και στην ακάλεστη δίψα.

Διερώτηση για να μην κάθομαι άεργος

Ποτέ στ' αλήθεια δεν το 'μαθα
τι είναι τα ποιήματα.
Είναι πληγωμένα
είν' ομοιώματα
φενάκη
φρεναπάτη;
Φρενάρισμα ίσως;
ταραχώδη κύματα;
τι είναι τα ποιήματα;
Ειν' εκδορές απλά γδαρσίματα;
είναι σκαψίματα;
Είναι ιώδιο; είναι φάρμακα;
είναι γάζες επίδεσμοι
παρηγοριά ή διαλείμματα;
Πολλοί τα βαλσαμώνουν ως μηνύματα.
Εγώ τα λέω ενθύμια φρίκης.

Ψυχαγωγία εις ύψος

Ευτύχησα μόνος μου.
Χωρίς ιερότητα χωρίς
Υγεία.
Μερίζοντας τρόμους
ανώφελα μεγάλα κομμάτια
σήμερα πεθαίνω
αύριο πεθαίνω.
Στον άγιο αριθμό των ανέργων
είμαι πάντοτε μέσα.
Διεθνής κι ακάθεχτος
Υποφέρομαι
Στη θρησκεία του σκούληκα.
Επώνυμο: Πλήρης

Ρομαντικός επίλογος

Μη με διαβάσετε όταν δεν έχετε
παρακολουθήσει κηδείες αγνώστων
ή έστω μνημόσυνα.

Όταν δεν έχετε
μαντέψει τη δύναμη
που κάνει την αγάπη
εφάμιλλη του θανάτου.

Όταν δεν αμολήσατε αϊτό την Καθαρή Δευτέρα
χωρίς να τον βασανίζετε
τραβώντας ολοένα το σπάγγο.

Όταν δεν ξέρετε πότε μύριζε τα λουλούδια
ο Νοστράδαμος.

Όταν δεν πήγατε τουλάχιστο μια φορά
στην Αποκαθήλωση.

Όταν δεν ξέρετε κανέναν υπερσυντέλικο.
Αν δεν αγαπάτε τα ζώα
και μάλιστα τις νυφίτσες.

Αν δεν ακούτε τους κεραυνούς ευχάριστα
Οπουδήποτε.

Όταν δεν ξέρετε ότι ο ωραίος Modigliani
τρεις η ώρα τη νύχτα μεθυσμένος
χτυπούσε βίαια την πόρτα ενός φίλου του
γυρεύοντας τα ποιήματα του Βιγιόν
κι άρχισε να διαβάζει ώρες δυνατά
ενοχλώντας το σύμπαν.

Όταν λέτε τη φύση μητέρα μας και όχι θεία μας.

Όταν πίνετε χαρούμενα το αθώο νεράκι.

Αν δεν καταλάβατε πως η Ανθούσα
είναι μάλλον η εποχή μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΧΡΩΜΑΤΑ.

Μη με διαβάσετε
όταν έχετε
δίκιο.

Μη με διαβάζετε όταν
δεν ήρθατε σε ρήξη με το σώμα...
ώρα να πηγαίνω
δεν έχω άλλο στήθος.

Ηττήθηκα νύχτα

Τώρα που η καρδιά μου δεν προσφέρεται
σε παρορμητισμούς αλκοόλ
ακόρεστοι προστρέχω σε ηλίθιες απελπισίες
υπογράφοντας το Σύμπαν.
Είμαι παντέρημος όσο κι ο φέγγαρος ψηλά-ψηλά
σε στύση φωτός τον Αύγουστο.
Τελετουργώ στη σιωπή χωρίς άμφια.

«Απολλώνειο»

Ξάφνου τότενες εριθαλής νοημοσύνη
με το θάνατο μέσα μου πλέον ορατό
-σχεδόν αδιανόητο-
μεράκι που το 'χω να υπάρξω ακόμη!
Φτερουγισμένος είμαι σήμερα στα ύψη
στην πιο βλακώδη αστρογειτονιά μου πέρα.
Η τόση θεωρητική ωμότητα σε πανικού δροσούλα
γιομάτη σωματικά γεγονότα.
Η ύλη δε με θέλει. Κι αφουγκράζομαι μόνος
ουσιαστική τίγρη.
Που πας με τόση ομορφιά;
Στο βάθος θάνατος.

N. A. ΑΣΛΑΝΟΓΛΟΥ (1931-1936)

Νυχτερινό

Ακόμα μια νύχτα σπαταλημένη. Ακόμα μια νύχτα
κάτω από τους ίδιους αστερισμούς

Ακόμα μια νύχτα θα σφίξω τα χέρια σου·
τα μάτια σου είναι γατίσια σα μια ταρατάσα
φθινοπωρινού ξενοδοχείου
ο ουρανός υπόσχεται βροχή και ξέρεις
πόσο χλομιάζουν οι ώρες, τα τρένα αρχίζουν
χειμερινά δρομολόγια
κι ύστερα δεν ξέρω αν θ' ακούω για πάντα
εκείνη τη ραγισματιά στη φωνή, εσένα μονάχα
ή ένα γράμμα
δίχως καν σκέψη ανταπόκρισης

Ακόμα μια νύχτα σπαταλημένη, χαμένος στις
παιδικές χορωδίες
θυμάμαι ένα κλάμα παιδιού όταν οι δρόμοι
χαμηλώνουν τα φώτα.

Modus Vivendi

Ν' αφήνεσαι ράθυμα στο ρεύμα της θάλασσας, να
λιμνάζεις
σε τόπους που πρόσκαιρα αγάπησες ή αναλώνεσαι
διαγνώνοντας άσκοπα αθεράπευτες περιπτώσεις

Να προσμένεις μian άνοιξη πως τάχα πλησιάζει
με τη νωχέλεια ηλιόλουστης μέρας που ξάφνου
ναυάγησε
μες στις κατάφωτες παραθαλάσσιες κωμοπόλεις

Να 'σαι κατάμονος κι όμως κρυμμένος σε χίλιες καρδιές
να περάσεις στο αίμα αυτών που σ' αγκάλιασαν
πρόσκαιρα
να πληθαίνεις.

Το τρίτο παράθυρο

Με κυνηγάει πάντα στον ύπνο μου το τρίτο παράθυρο
ένα μάτι ανελήτο κι εμείς
κόκκινα κι άσπρα πιόνια στη λέσχη των τραπεζικών·
είναι το ίδιο φωτάκι που καίει στην πολύβουη Αθήνα
για μια νύχτα μονάχα, την άνοιξη, «φθερεί ο Θεός»
αυτός ο αμαρτωλός Θεός που με σαρκάζει στο
κάτασπρο γέλιο σου
κάτω από μια λάμπα ασετιλίνης τα βράδια στον
κήπο
δεν μ' αφήνουν ποτέ μοναχό και το τρίτο παράθυρο
ένα κόκκινο μάτι -ανάβει τη φλέβα της νύχτας,
πυκνώνει τη μοναξιά
θαμπώνει τα όνειρά μου.

Οδοιπορικό 1953

Αργά, με το σούρουπο, επισκέφτηκα το Γιαννάκη στο θάλαμο. Τα μάτια του άναβαν σαν τον υδράργυρο που ανεβαίνει επικίνδυνα. «Αύριο φεύγουμε. Δοκιμάσαμε τον ήλιο τον καυτό μαζί. Ήπιαμε τα βράχια, την άνυδρη πέτρα, τα λατομεία πιο άσπρα από το φως και οι λεμονάδες, ήταν απρόσιτες, κι η Αθήνα, α, η Αθήνα μια υπόσχεση μόνο».

Το Σάββατο, στην επιθεώρηση, είδα τις τυλιγμένες κουβέρτες. Ο θάνατος σκοτείνιαζε με τη βροχή, ο θάλαμος βράδιαζε σαν τον υδράργυρο που χαμηλώνει με το πρώτο φθινόπωρο. Το στρατόπεδο ερημώνει. Γνώρισα το βήμα του από το παράθυρο. Πήδηξε σ' ένα τζαίημς κι έφυγε.

Η βροχή δεν σταμάτησε όλο το Σεπτέμβρη.

Μια πράξη απόγνωσης

Με τίναξε η φωνή σου εντός μου. Χτυπούσε
παραθυρόφυλλα σα να σηκώθηκε ξάφνου αέρας
θραύοντας γυαλικά και γλάστρες, τρύπωσε
στον ύπνο μες στο θάμπος του ονείρου κι όλο φύτευε
γυμνά καλώδια ηλεκτροφόρα, σα να 'τανε βλαστοί
και ρίζες λουλουδιών και σπόροι, αναδεύοντας
φορέματα κι οσμές νεκρές απ' το σεντούκι

Με τίναξε η φωνή σου και πετάχτηκα. Απ' τη βεράντα
ερχότανε ξυστά το φως της νύχτας και σε είδα
γυάλινα μάτια υγρά, χυμένα
απ' την ομίχλη κι όμως καθάρια, τόσο καθάρια
ανάμνηση που χρόνια φύλαξα
από αδιάφορα χέρια

Τότε τα είδα λουσμένα με άλλο φως
ματόκλαδα ανοιχτά βαλσαμωμένα
σαν τα νεκρά πουλιά, τα είδα
μες σε γλυκό βυθό, σε αράγιστο καθρέφτη αποθεμένα
να με κοιτούν αμίλητα σα μάτια
σφαγμένου ζώου που ακόμα θυμάται.

Και κατάπια

τα θρύμματα απ' τα τζάμια κι έσφιξα
πάνω μου σύρματα γυμνά, ηλεκτροφόρα

Δεν είναι ποίημα

Πριν από μέρες, φτάνοντας στο σπίτι
προχωρημένο απόγευμα, ήλιος σβησμένος
με τα μεγάφωνα ανοιχτά, στο πάτωμα απλωμένα
σε τρόπο ασταμάτητο άναβες, ξεοδεύσουν
στην άσφαλτο που πύρωσε τη μέρα, και το βράδυ
τη μεταφέρουν σκοτωμένα φώτα ηλεκτρικά.

Γιατί το αργό χαλάρωμα
μες στο κενό, το επίμονο ψιχάλισμα
στα κλειδωμένα βλέφαρα τραβώντας τις κουρτίνες
γίνεται βάρδια εξαντλητική.

Γιατί αυτή η ερήμωση
δεν είναι ποίημα, μουσική ή μαλακό φθινόπωρο
δε συνηθίζεται σε ρούχο- είναι τα μάτια ενός παιδιού
πνιγμένου

Η ποίηση δε μας αλλάζει

Η ποίηση δε μας αλλάζει τη ζωή
το ίδιο σφίξιμο, ο κόμπος της βροχής
η καταχνιά της πόλης σα βραδιάζει

Δε σταματά τη σήψη που προχώρησε
δε θεραπεύει τα παλιά μας λάθη

Η ποίηση καθυστερεί τη μεταμόρφωση
κάνει πιο δύσκολη την καθημερινή μας πράξη.

Ars poetica

Το ποίημα θέλω να είναι νύχτα, περιπλάνηση
σε ξεμοναχιασμένους δρόμους και σε αρτηρίες
όπου η ζωή χορεύει. Θέλω να είσαι
αγώνας, όχι μια μουσική που λύνεται
μα πάθος για την μέσα έκφραση μιας ασυναρτησίας
μιας αταξίας που θα γίνει παρανάλωμα
αν δεν τα παίξουμε όλα για όλα

Όταν οι άλλοι αδιάφοροι, με σιγουριά
ξοδεύονται άσκοπα ή ετοιμάζονται το βράδυ
να πεθάνουν, όλη τη νύχτα ψάχνω για ψηφίδες
αδιάφθορες μες στον μονόλογο τον καθημερινό
κι ας είναι οι πιο φθαρμένες. Να φεγγρίζουν
μες στο πυκνό σκοτάδι τους σαν τ' αχαμνά ζώφια
τυχαίες, σκοτωμένες απ' το νόημα
με αίσθημα ποτισμένες

Στο καρνάγιο

Τον βρήκα με τα παραθυρόφυλλα κλειστά σ' ένα μικρό διαμέρισμα προς την Καλαμαριά, όχι μακριά από την θάλασσα, όπου ετοιμάζονταν σιγά σιγά να πεθάνει. Στη μακρόχρονη συμβίωση με την κατάκοιτη μητέρα του απέδιδε την αποτυχία του να γίνει κάτι· στον ξαφνικό πλουτισμό του από μια κληρονομιά, τα χρόνια μιας αλόγιστης σπατάλης σε ταξίδια και ηδονές· σε μια κακή συγκυρία, το προοδευτικό σάπισμα των οστών και την απιστία του στις αιώνιες αξίες που τον είχαν από μικρό γαλουχήσει

Με άνεση περνούσε τη βελόνη με το αναισθητικό. Το πρόσωπό του αδιάφορο –ούτε ηρωισμός, ούτε αντίσταση– ανέμελη αισιοδοξία για μια ζωή χωρίς εκπλήξεις μήτε έκσταση, «γιατί αυτό μόνο υπάρχει πάνω σε τούτη τη γη»

Τον άκουγα να μου εξιστορεί τις μέρες του στο διπλανό καρνάγιο. Μαστόρευε, «σκέψου, πιάνουν ακόμα τα χέρια μου –αυτό είναι το νόημα, πώς να στο πω αλλιώς»

Έκλαψα τον παλιό μου συμμαθητή. Στην απερίγραπτη ακαταστασία του σπιτιού είχε ξεφτίσει τώρα και το ηλιόλουστο τοπίο. «Αυτό πάει πολύ για ποίημα», είπε σφίγγοντάς μου δίχως θέρμη το χέρι

Στο φθινοπωρινό ξενοδοχείο

Σ' αυτό το φθινοπωρινό ξενοδοχείο, έγγραφες
που αγαπηθήκαμε τα περασμένα χρόνια
γυρίζω πάλι στις ταράτσες του και σκέφτομαι
βλέποντας φώτα εργοστάσια μες στη συννεφιά
πόσο το πεθαμένο αίσθημα επιζεί
ανήμπορο για μια σταγόνα αίμα

Κι όμως δεν τα λυπάμαι τα εργοστάσια, δεν τα σκέφτομαι
δε με μεθούνε πια το απόβραδο οι μηχανές
ούτε και η μνήμη σου, ξέθωρη πια πάνω στα τζάμια

Μόνο τον γείτονά μου, αυτόν δεν τον ξεχνώ
φυματικός και συνταξιούχος έμπορας
κρεμάστηκε στα δέντρα αυτά

ΝΤ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (γ.1931)

Ενός λεπτού σιγή

Εσείς που βρήκατε τον άνθρωπό σας
κι έχετε ένα χέρι να σας σφίγγει τρυφερά,
έναν ώμο ν' ακουμπάτε την πίκρα σας,
ένα κορμί να υπερασπίζει την έξαψή σας

κοκκινίσατε άραγε για την τόση ευτυχία σας,
έστω και μια φορά;
είπατε να κρατήσετε ενός λεπτού σιγή
για τους απεγνωσμένους;

Τύψεις

Όσο περνούν οι μέρες και μακραίνει
η ηλικία της σεμνότητας, αισθάνομαι
τις ανεπαίσθητες ραγισματιές εντός μου
από νύχτα σε νύχτα να πληθαίνουν:
δρόμοι που πήρα με χαμηλωμένα μάτια,
φώτα που πέσαν πάνω μου ανελέητα,
λόγια που πρόστυχα κι απ' τις χειρονομίες –
μα πιο πολύ, η όψη της μητέρας μου,
όταν γυρνώ αργά το βράδυ και τη βρίσκω
μ' ένα βιβλίο στο χέρι να προσμένει
βουβή, ξαγρυπνισμένη και χλομή.

Ρήμαγμα

Τις παγωμένες νύχτες της ερήμωσης,
όταν κι ο τελευταίος τράχηλος σ' αρνείται,
ποια αρετή σου μένει ακόμα να ρημάξεις,
ποια χαρά να στολίσεις τα όνειρά σου,
ποια αθωότητα να δικαιωθείς;

Τις παγωμένες νύχτες της ερήμωσης,
ψυχή μου, πως αντέχεις τέτοιο ρήμαγμα,
εσύ που αναζήταγες τον ουρανό;

Το χούφταλο

Έγινε χούφταλο κι ακόμα επιμένει να με κάνει κουμάντο:
«Γιατί άργησες; Που ήσουν τέτοια ώρα;» (γυρνώ στις δέκα,
και το βρίσκει αργά». Μάτι επιτιμητικό, γεμάτο κακία,
γυναίκα που συνήθισε για το παραμικρό να τιμωρεί το
παιδί της. Και τώρα που μεγάλωσα, ακόμη τα ίδια. Να μη με
δει καμιά βραδιά να επιστρέφω χαρούμενος –αμέσως
αρχινάει το φαρμάκι:

«Ως τώρα περίμενα τον πατέρα σου απ' τις ταβέρνες, τώρα
περιμένω εσένα απ' τους δρόμους». Κι όσο περνούν τα
χρόνια και χάνει από πάνω μου τον έλεγχο, κοιτάει πώς να
με εξουθενώνει καθημερινά με κλάματα και με αρρώστιες.
Και πάντα η ίδια επωδός: «Σκύλε, εγώ πεθαίνω, κι εσύ
γλεντάς!»

Θε μου, η μητρική στοργή που βρήκε τόσο δηλητήριο; Κι η
μάννα που έτρεμε μην πάθω τίποτε από μικρός, πως τώρα
το 'βαλε σκοπό να με ξεκάνει;

Θ. ΓΚΟΡΠΑΣ (1935-2003)

Ένα σπουδαίο αγόρι

Αυτό το αγόρι
που τρώει σάμαλι στο χαλβατζίδικο της οδού Αθηνάς
είναι ένα αγόρι σας λέω.

Κι ας έχει τα μαλλιά του χτενισμένα σαν κορίτσι
κι ας έχει το πουκάμισο ανοιγμένο σαν κορίτσι
κι ας διαμαρτύρεται πως έχει τρυφερή φωνή.

Είναι ένα αγόρι.

Τα χέρια του σακατεμένα
κι όμως φοράει ένα μεγάλο πρόστυχο δαχτυλίδι.

Τα χέρια του σακατεμένα
κι όμως φοράει ένα σακατεμένο σκοτεινό ρολόι.

Το παντελόνι του τόσο στενό
έτσι που να δείχνει και να προκαλεί.

Μην απορήσετε

όταν το δείτε αγκαζέ με τη χαρβαλωμένη πόρνη
εκεί όπου τελειώνει ο δρόμος ο έρωτας κ' οι προφυλάξεις.

Είναι ένα αγόρι.

Προσέχει το βήμα του προσέχει τη φωνή του
προσέχει τις χειρονομίες και τη ματιά του
μα είναι ένα αγόρι σας λέω

και δουλεύει σε μηχανουργείο από τότε
που τα όνειρά του έγιναν στάχτη σκοτεινιάσμα των
ματιών του.

Είναι σπουδαίο αγόρι

γιατί αλλιώς πως θα μπορούσε μέσα του
να σταματάει και να πεθαίνει η ζωή;

Κ' εμείς του καταθέτουμε στεφάνια σάμπως να 'ναι
κανένας άγνωστος στρατιώτης.

Περιστατικό στην οδό Σταδίου

Ένα παιδί σωριάστηκε μες στη γιορτή του δρόμου.

Ήταν τα μάτια του άγρια ξένα και βυθισμένα.

Το κεφάλι του στην πέτρα βρόντηξε ξεμβρόντηξε

το κορμί του σαν το ελάφι και σαν τα' άλογο.

Απ' το στόμα του πετάχτηκαν αφροί

κ' έπαιξαν στα μάτια σας

απ' το στόμα κι απ' τη μύτη τίναξε το αίμα του

που έκατσε στα μάτια σας κι άρχισε να κλαίει.

-Από πείνα. Είπατε.

Τα χέρια σας πως ξεριζώθηκαν ωραίοι μου από τους

ώμους σας;

-Από πείνα. Είπατε.

Τα μάτια σας πως σκοτεινίασαν μπρος σε τόσα

χρώματα και φώτα;

-Από πείνα. Είπατε.

Σηκώστε το λοιπόν να μη βουλιάξει ο δρόμος...

Τα λαϊκά τραγούδια

Τα λαϊκά τραγούδια μοιάζουν με πουλιά

μαύρα περήφανα έρημα ωραία και προδομένα

μεσ' απ' τα σπλάχνα των τσιτσάνηδων πετάγονται

καθώς

μεσ' απ' τα σπλάχνα του εργάτη: Σας μισώ

μεσ' απ' τα σπλάχνα του φαντάρου: Δε θέλω

καθώς μεσ' απ' τα σπλάχνα του εραστή πετάγεται: Τι

μπορώ

να κάνω για σένα αγάπη μου; Και κλαίει...

Α. ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ (1940-1991)

Η πικροδάφνη

Το στόμα σου κάθε πρωί μυρίζει πικροδάφνη
κι όπως ο ύπνος βαραίνει ακόμα τα μάτια σου
σε παίρνω πάλι εκεί που το σκοτάδι
μας προστάτευε χτες
χωρίς ταυτότητα, αφομοιωμένους και πλήρεις.
Με το λίγο φως που μπαίνει απ' το παράθυρο
αρχίζουν και φαίνονται τα σημάδια στο λαιμό.
στο στήθος, στην κοιλιά, σαν από πάλη
που έδωσε η αγάπη μας και νίκησε
και συ γαλήνια να ξυπνάς
και ν' ασημίζεις από σπέρμα,
να βεβαιώνεσαι για το βλέμμα μου
και να ξανακοιμάσαι στις πικροδάφνες σου.
Ποιος ξέρει τι ονειρεύεσαι και δεν αφήνεις το χέρι μου,
μόνο το σφίγγεις και χαλαρώνεις σαν παιδί
που φοβάται να μείνει μόνο στα όνειρά του,
βυθίζεσαι σε μια θάλασσα από μένα κι από σένανε
χωρίς φύκια κι ουρανό, μόνο
στόμα, ιδρώτα και ψίθυρο.

Ερωτικό

Τα χείλη σου μισανοίξανε ωριμάσανε
είσαι δεν είσαι δεκαεφτά
με μια κάθετη γραμμή στη φλούδα όπως το σύκο
έσκασε άνοιξε
και βγήκε ο Ιούλιος από μέσα·
τα χείλια μου πεισματικά χρόνια κλεισμένα
κάτι πήγαν να πουν της συφοράς της πίκρας,
ν' αρθρώσουν τ' όνομά σου,
τ' άρπαξες τα ρούφηξες και πια το καλοκαίρι
τελειωμό δεν έχει
όλο κόκκινα λουλούδια της φωτιάς του αιμά του
χόρτα τσουκάλι κι έρωτας.

Παράπονα

Στις ταβέρνες του Μεταξουργείου
κινδυνεύεις από μαχαίρωμα,
στα λαϊκά σινεμά απ' το επ' αυτοφώρω,
στο πάρκο από τα μπλόκα της αστυνομίας,
στα ουρητήρια μην κάνει φτερά το πορτοφόλι σου
και στο λιμάνι
μην αρπάξεις καμιά σύφιλη από ναυτικούς
-κατά κανόνα, εύκολη λεία.
Άσε πια το χτυποκάρδι σου
αν φέρεις μες στον πυρετό σου κάποιον σπίτι.
Παλιά, μας καίγαν με τις μάγισσες
πάνω σε μια καρότσα,
με μια τσουγκράνα και με φρύγανα.
Μας αναγνώριζε ο θεός,
έτσι καρβουνιασμένους,
να πούμε, βρε αδερφέ, το τι τραβήξαμε,
να βρούμε, έστω μεταφυσικά, το δίκιο μας;
Ποιος να ξέρει...

Αυτογνωσία

Και το φεγγάρι αυτοπυρπολείται
ξέροντας τόσα πολλά για όλους μας,
σαν πουτάνα που γέρασε στο κουρμπέτι
και σκύβει τώρα στο πλεχτό της,
σοφή απ' όσα είδε,
χωρίς ελπίδα ή ψευδαισθήσεις,
χωρίς να περιμένει πουρμπουάρ,
χωρίς να περιμένει σύνταξη,
χωρίς να καρτεράει το γιο της απ' τη φυλακή,
χωρίς ν' αδημονεί καν για το θάνατο.

Κ. ΓΩΓΟΥ (1940-1993)

Η ζωή μου είναι σουγιάδες
σε βρόμικα αδιέξοδα
σάπια δόντια ξεθωριασμένα συνθήματα
μπάσο βεστιάριο
μυρουδιές από κάτουρα αντισηπτικά
και χαλασμένα σπέρματα. Ξεσκισμένες αφίσσες.
Πάνω κάτω. Πάνω κάτω η Πατησίων.
Η ζωή μας είναι η Πατησίων.
Το ROL που δεν ρυπαίνει τη θάλασσα
κι ο Μητροπάνος μπήκε στη ζωή μας
μας τον έφαγε η Δεξαμενή κι αυτόν
σαν τις ψηλόκωλες.
Εμείς εκεί.
Μια ζωή λιγούρια ταξιδεύουμε
την ίδια διαδρομή.
Ξεφτίλα – μοναξιά – απελπισία. Κι ανάποδα.
Εντάξει. Δεν κλαίμε. Μεγαλώσαμε.
Μονάχα όταν βρέχει
Βυζαίνουμε κρυφά το δάκτυλό μας. Και καπνίζουμε.
Η ζωή μας είναι
άσκοπα λαχανητά
σε κανονισμένες απεργίες
ρουφιάνους και περιπολικά.
Γι' αυτό σου λέω.
Την άλλη φορά που θα μας ρίξουνε
να μην την κοπανήσουμε. Να ζυγιαστούμε.
Μην ξεπουλήσουμε φτηνά το τομάρι μας, ρε.
Μη. Βρέχει. Δωσ' μου τσιγάρο.

Εμένα οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά
που κάνουν τραμπάλα στις τaráτσες ετοιμόρροπων
σπιτιών

Εξάρχεια Πατήσια Μεταξουργείο. Μετς.
Κάνουν ότι λάχει.

Πλασιέ τσελεμεντέδων και εγκυκλοπαιδειών
φτιάχνουν δρόμους και ενώνουν ερήμους
διερμηνείς σε καμπαρέ της Ζήνωνος
επαγγελματίες επαναστάτες
παλιά τους στρίμωξαν και τα κατέβασαν
τώρα παίρνουν χάπια και οινόπνευμα να κοιμηθούν
αλλά βλέπουν όνειρα και δεν κοιμούνται.

Εμένα οι φίλοι μου είναι σύρματα τεντωμένα
στις τaráτσες παλιών σπιτιών

Εξάρχεια Βικτώρια Κουκάκι Γκύζη.

Πάνω τους έχετε καρφώσει εκατομμύρια σιδερένια
μανταλάκια

τις ενοχές σας αποφάσεις συνεδρίων δανεικά
φουστάνια

σημάδια από καύτρες περίεργες ημικρανίες
απειλητικές κολπίτιδες

ερωτεύονται ομοφυλόφιλους

τριχομονάδες καθυστέρηση

το τηλέφωνο το τηλέφωνο το τηλέφωνο

σπασμένα γυαλιά το ασθενοφόρο κανείς.

Κάνουν ότι λάχει.

Όλο ταξιδεύουν οι φίλοι μου

γιατί δεν τους αφήσατε σπιθαμή για σπιθαμή.

Όλοι οι φίλοι μου ζωγραφίζουνε με μαύρο χρώμα

γιατί τους ρημάξατε το κόκκινο

γράφουνε σε συνθηματική γλώσσα

γιατί η δική σας μόνο για γλείψιμο κάνει.

Οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά και σύρματα

στα χέρια σας. Στο λαιμό σας.

Οι φίλοι μου.

Τροίας 35α

Το σπίτι μου όπως και το δικό σας
μπαίνει στα σπίτια των άλλων ανθρώπων
έτσι στενοί που 'ναι οι δρόμοι
έτσι πολλοί που 'ναι οι άνθρωποι.
Είναι φορές κολλητά όπως ζούμε
που θαρρώ πως κοιμόμαστε στο ίδιο κρεβάτι
πλένουμε τα δόντια μας με το ίδιο βουρτσάκι
και τρώμε το ίδιο φαΐ.
Μόνο που όταν φεύγετε
αφήνετε τα πιάτα σας άπλυτα
δεν εξηγείται αλλιώς
έτσι βρόμικος που είναι πάντα ο νεροχύτης.
Δεν πειράζει όμως.
Και κάνω ότι μπορώ
για να σας δείξω πόσο σας αγαπάω.
Γι' αυτό κολλάω το μουστάκι
και βγαίνω με τη βεντάλια στη βροχή.
Για να γελάσουν τα παιδιά σας.
Μονάχα σας παρακαλώ μη μας κουτσομπολεύετε.
Κι αφήστε τη δική μου τη Μυρτώ ήσυχη.
Έτσι γεννήθηκε.
Λυπημένη.

Η καταγωγή της οικογένειας

Σου την έφερα, παλιομπάσταρδε.

Κάνω τράκα τσιγαράκι απ' το πακέτο σου
και μου δίνεις φωτιά.

Φυσάω καρφί τον καπνό
στα ξέθωρα απ' τα γεράματα μάτια σου
και σε ρωτάω κοιτώντας τη φίλη μου
«Σου γουστάρει η γκόμενα;»

Βγάζεις απ' το αρχαίο πορτοφόλι σου
μια φωτογραφία. Είμαι γω 5 χρονώ.

Μ' έναν ηλίθιο φιόγκο στο κεφάλι

Πάνω σε μια καρέκλα.

Μου λες με σπασμένη φωνή «Κοίτα πως ήσουν
μικρή...»

κι είσαι έτοιμος να τα μπήξεις
παλιομπάσταρδε, δε θα με ρίξεις.

Έρχεται η κόρη μου.

Τη λες ευχαριστώ για το γλυκό
και μασάς αργά ένα βάτραχο.

Φοβάσαι.

Οι φλέβες σου φουσκώσανε
τα μηνίγγια σου χτυπάνε
η σοκολάτα που 'φερες για τη μικρή
έχει λιώσει στην τρύπια τσέπη σου
θα 'χει κολλήσει στο σώβρακό σου.

Είμαστε ξανά οι δυο μας τώρα.

Εσύ συνταξιούχος, μωρό μου.

Κι εγώ ανεβασμένη στην καρέκλα

Με τον ίδιο ηλίθιο φιόγκο.

5 χρονώ. 19 χρονώ. 20. 30.

Όλη μου τη ζωή, πατέρα.

Καλημέρα, γιατρέ μου.

Μη.

Μη σηκώνεστε. Άλλωστε δεν έχω τίποτα σοβαρό.

Τα γνωστά.

Γράψτε βάλιουμ μαντράξ στεντόν τριπτιζόλ

-ξέρετε τώρα εσείς-

κάντε με κοινωνικό πρόσωπο

βολέψτε με τέλος πάντων με τους ομοίους σας

περάστε με στους χαφιέδες σας

πηδήξτε με αν θέτε

ωραίες οι γκραβούρες στους τοίχους σας.

Τσάκω τώρα στα σβέλτα το χιλιάρικο

και φερ' τη συνταγή

γιατί τέρμα η υπομονή μου, παλιόπουστε

κι όπου να 'ναι θα εκραγεί.

Μη. Μη σηκώνεστε, γιατρέ μου. Δεν είναι σοβαρό.

Ευχαριστώ.

Καλημέρα σας.

Με το κεφάλι θρύψαλα

απ' τη μέγκενη των παζαριών σας

την ώρα της αιχμής και κόντρα στο ρεύμα

θ' ανάψω μια μεγάλη φωτιά

κι εκεί θα ρίξω όλα τα μαρξιστικά βιβλία

έτσι που να μη μάθει ποτέ η Μυρτώ

τα αίτια του θανάτου μου.

Μπορείτε να της πείτε

Πως δεν άντεξα την άνοιξη ή πως πέρασα με κόκκινο.

Ναι. Αυτό είναι πιο πιστευτό.

Με κόκκινο. Αυτό να πείτε.

25 Μαΐου

Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα
Και θα βγω στους δρόμους
Όπως και χτες.

Και δεν θα συλλογιέμαι παρά
ένα κομμάτι απ' τον πατέρα
κι ένα κομμάτι απ' τη θάλασσα –αυτά που μ' άφησαν-
και την πόλη. Την πόλη που τη σάπισαν.

Και τους φίλους μας που χάθηκαν.

Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα
ίσα ολοΐσα στη φωτιά
και θα μπω όπως και χτες
φωνάζοντας «φασίστες!»

στήνοντας οδοφράγματα και πετώντας πέτρες
μ' ένα κόκκινο λάβαρο
ψηλά να γυαλίζει στον ήλιο.

Θ' ανοίξω την πόρτα
κι είναι –όχι πως φοβάμαι-
μα να, θέλω να σου πω πως δεν πρόλαβα
και πως εσύ πρέπει να μάθεις
να μην κατεβαίνεις στο δρόμο
χωρίς όπλα, όπως εγώ
-γιατί εγώ δεν πρόλαβα-
Γιατί τότε θα χαθείς όπως κι εγώ

«έτσι» «αόριστα»
σπασμένη σε κομματάκια
από θάλασσα, χρόνια παιδικά
και κόκκινα λάβαρα.

Ένα πρωί
Θ' ανοίξω την πόρτα
και θα χαθώ
με τ' όνειρο της επανάστασης
μες στην απέραντη μοναξιά
των δρόμων που θα καίγονται
μες στην απέραντη μοναξιά

των χάρτινων οδοφραγμάτων
με τον χαρακτηρισμό –μην τους πιστέψεις!-
προβοκάτορας.

Η μοναξιά...

δεν έχει το θλιμμένο χρώμα στα μάτια

της συννεφένιας γκόμενας.

Δεν περιφέρεται νωχελικά κι αόριστα
κουνώντας τα γοφιά της στις αίθουσες συναυλιών
και στα παγωμένα μουσεία.

Δεν είναι κίτρινα κάρδα παλιών «καλών» καιρών

και ναφθαλίνη στα μπαούλα της γιαγιάς
μενεξελιές κορδέλες και ψάθινα πλατύγυρα.

Δεν ανοίγει τα πόδια της με πνιχτά γελάκια
βοϊδίσιο βλέμμα κοφτούς αναστεναγμούς
κι ασορτί εσώρουχα.

Η μοναξιά.

έχει το χρώμα των Πακιστανών η μοναξιά

και μετριέται πιάτο πιάτο

μαζί με τα κομμάτια τους

στον πάτο του φωταγωγού.

Στέκεται υπομονετικά όρθια στην ουρά

Μπουρνάζι –Αγ. Βαρβάρα –Κοκκινιά

Τούμπα- Σταυρούπολη- Καλαμαριά.

Κάτω απ' όλους τους καιρούς

με ιδρωμένο κεφάλι

Εκσπερματώνει ουρλιάζοντας κατεβάζει μ' αλυσίδες
τα τζάμια

κάνει κατάληψη στα μέσα παραγωγής

βάζει μπουρλότο στην ιδιοκτησία

είναι επισκεπτήριο τις Κυριακές στις φυλακές

ίδιο βήμα στο προαύλιο ποινικοί κι επαναστάτες

πουλιέται κι αγοράζεται λεφτό λεφτό ανάσα ανάσα

στα σκλαβοπάζαρα της γης –εδώ κοντά ειν' η

Κοτζιά-

Ξυπνήστε πρωί

Ξυπνήστε να τη δείτε.

Είναι πουτάνα στα παλιόσπιτα

το γερμανικό νούμερο στους φαντάρους

και τα τελευταία
ατέλειωτα χιλιόμετρα ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ- ΚΕΝΤΡΟΝ
στα γαντζωμένα κρέατα από τη Βουλγαρία.
Κι όταν σφίγγει το αίμα της και δεν κρατάει άλλο
που ξεπουλάν τη φάρα της
χορεύει στα τραπέζια ξυπόλυτη ζειμπέκικο
κρατώντας στα μπλαβιασμένα χέρια της
ένα καλά ακονισμένο τσεκούρι.
Η μοναξιά
η μοναξιά μας λέω. Για τη δική μας λέω
είναι τσεκούρι στα χέρια μας
που πάνω απ' τα κεφάλια σας γυρίζει γυρίζει
γυρίζει γυρίζει

Θα 'ρθει καιρός που θ' αλλάξουν τα πράγματα.
Να το θυμάσαι, Μαρία.
Θυμάσαι, Μαρία, στα διαλείμματα εκείνο το παιχνίδι
Που τρέχαμε κρατώντας τη σκυτάλη
-μη βλέπεις εμένα- μη κλαις. Εσύ εισ' η ελπίδα
άκου θα 'ρθει καιρός
που τα παιδιά θα διαλέγουνε γονιούς
δεν θα βγαίβνουν στην τύχη.
Δεν θα υπάρχουνε πόρτες κλειστές
με γερμένους απ' έξω.
Και τη δουλειά
θα τη διαλέγουμε
δεν θα 'μαστε άλογα να μας κοιτάνε στα δόντια.
Οι άνθρωποι -σκέψου!- θα μιλάνε με χρώματα
κι άλλοι με νότες.
Να φυλάξεις μονάχα
σε μια μεγάλη φιάλη με νερό
λέξεις κι έννοιες σαν κι αυτές
απροσάρμοστοι -καταπίεση- μοναξιά- τιμή-
κέρδος- εξευτελισμός
για το μάθημα της ιστορίας.
Είναι, Μαρία -δεν θέλω να λέω ψέματα-
δύσκολοι καιροί.
Και θα 'ρθουνε κι άλλοι.
Δεν ξέρω -μην περιμένεις κι από μένα πολλά-
τόσα έζησα τόσα έμαθα τόσα λέω
κι απ' όσα διάβασα ένα κρατάω καλά:
«Σημασία έχεις να παραμένεις άνθρωπος».
Θα την αλλάξουμε τη ζωή!
Παρ' όλα αυτά, Μαρία.

Π. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ (1948-1990)

Μου 'πες θα φύγω

Μου 'πες θα φύγω χθες στο βράδυ ξαφνικά
απλώς κουράστηκα δε φταίω για όλα αυτά
Θεέ μου δε θέλει το βλέπω καθαρά
κι όλα γίναν Θεέ μου τόσο μα τόσο ξαφνικά.

Σηκώθηκα μονάχος το πρωί
χωρίς καφέ χωρίς τσιγάρο και ψυχή
Θεέ μου το ξέρω τώρα είμαι μοναχός
κι όμως θα γυρίσει πάλι δεν μπορεί να κάνει αλλιώς.

Το ξέρω είναι λίγο δύσκολο μα εγώ
στο λέω μπορούσα να περιμένω και μπορώ
βλέπεις οι δυο μας μόνοι δε νιώσαμε ποτέ
τώρα πες μου, ποιον θα 'χεις να τα λες;

Που να γυρίζεις
Έξω ο καιρός βροχερός, λέω να βγω να μη βγω
που να γυρίζεις;
Λέω να πάω σινεμά, βόλτα απ' του Γιώργου το μπαρ
Που να γυρίζεις;

Έξω βραδιάζει, έπιασε αγέρας δυνατός
βρέχει κι εγώ γυρνάω μοναχός
ψάχνω κάπου στην τύχη να σταθώ
και σπίτι δεν θα μπορώ να κοιμηθώ.

Στην πόλη τα φώτα σβυστά
δυο φίλοι μου λεν γεια χαρά
που να γυρίζεις;

Το ξέσπασμα

Μια μέρα στην Αθήνα
μπούχτισα απ' τη ρουτίνα
φιλάω τη γριά μου
κι απλώνω τα φτερά μου
κι όπου γουστάρω πάω
και τρέχει ο άνεμος μπροστά
τον ήλιο ακολουθάω
κι ο μήνας έχει εννιά.

Κι οργώνοντας τους δρόμους
ακούω χιλιάδες νόμους
μα εγώ όμως προχωράω
και πίσω δεν κοιτάω
κι όπου γουστάρω πάω
και τρέχει ο άνεμος μπροστά
τον ήλιο ακολουθάω
κι ο μήνας έχει εννιά.

Οι σοβαροί κλόουν

Τους είδα στα υπόγεια καταφύγια
κείνες τις νύχτες του Μαγιού
με βλέμμα καρφωμένο προς την πόρτα
ανήσυχο από το φόβο του διωγμού.

Τους είδα βιαστικούς μέσα στη νύχτα
σ' ένα παράνομο κρυφτό
δραπέτες των λεωφόρων
σκορπώντας στους πολίτες πανικό.

Τους είδα σε διαδήλωση
να φεύγουν με τη γεύση του μισού
το πλήθος ξέρναε την αγρύπνια τους
και τους σημάδευε το μάτι ενός φακού.

Στα σκοτεινά δωμάτια με συζητήσεις
που δεν τέλειωσαν ποτέ
στις μυστικές βιβλιοθήκες και στα πάρκα
με Πόε, με ντε Σαβ και Μαρκ Τουέν
και με μια άγνωστη αρρώστια στη σάρκα.

Γυμνοί από αγάπη κι από μίσος
διωγμένοι σαν εξτρεμιστές
γνώρισαν τον Χριστό μέσα απ' την πείνα τους
ή μες στις φυλακές
πεθαίνοντας στον τρόμο ότι πεθαίνεις
στην αγωνία της επόμενης στιγμής.

Τους είδα περαστικούς
από τις αίθουσες των Πανεπιστημίων
και των δημόσιων σκοτεινών ψυχιατρείων
να συλλαβίζουνε την αλφαβήτα της κραυγής.

Το '69 με κάποιο φίλο

Το '69 καθώς γυρνούσα εδώ κι εκεί
τους δρόμους έπαιρνα νωρίς απ' το πρωί
είσαι ένα φίλο λιωμένο από ρακί
τα παρατάω μου 'πε κι αρχίζω απ' την αρχή.

Σ' ένα παγκάκι στο μουσείο σε μια γωνιά
μου 'πε κλατάρω δεν αντέχω άλλο πια
δουλειά και σπίτι, σπίτι και δουλειά
θα τα φτύσω όλα και θα φύγω μια βραδιά.

Τ' αφεντικό με βρίζει η μάνα μου βογγά
μια καλημέρα δε μου λεν στη γειτονιά
πως είμαι αλήτης συνεχώς μου κοπανά
γι' αυτό σου λέω Παύλο φεύγω πια για τα καλά.

Μια μέρα γύρισα στο σπίτι το πρωί
βρήκα ένα γράμμα πεταμένο στην αυλή
όσα δεν φέρνει ο χρόνος τα φέρνει η στιγμή
τον Λευτέρη λέει τον εκλείσαν φυλακή
αποπλάνησε είπαν δεκαεξάχρονη μικρή
αποπλάνησε είπαν...

Στην Κ.

Όταν κάποιος βράδυ θα σε ξυπνήσει απότομη η
κραυγή σου
και τρέξεις στη μαμά σου να το πεις
και εκείνη τρομαγμένη μες στο ψυγείο κλείσει τη
φωνή σου
θα 'ναι αργά μεσάνυχτα και θα 'χεις κουραστεί.

Όταν θα αγαπήσεις το γέλιο σου και την αναπνοή σου
και δεις πως έχεις κάτι να μας πεις
στο πλάι σου ο άνθρωπος που διάλεξες βιτρίνα στη
ζωή σου
τριάκοντα αργύρια αντίτιμο σιωπής.

Πες μας τι θα γίνει αν κάποτε αγγίξεις το κορμί σου
και το 'βρεις τσακισμένο απ' τις πληγές
και γύρω σου κούκλες χλωμές ανίκανες να ακούσουν
τη φωνή σου
και οι αλήθειες σου να σέρνονται στο πάτωμα γυμνές.

Η ώρα του Stuff

Κίτρινο το σούρουπο η ώρα έξι και μισή
πες μου κάτι μίλησε δεν αντέχω στην σιωπή
κλείσε το παράθυρο, τρέμω και το σκέπασμα βαρύ
τούτη η πόλη γίνηκε ανυπόφορη πληγή.
Δες βραδιάζει, μη μιλάς, μόνο έλα λίγο πιο κοντά.

Ξέρω πως ανάσκελα θα μας βρούνε ένα πρωί
σέρονοντας στο βλέμμα μας
κάποια σιωπηλή κραυγή
άδειο θαν' το πρόσωπο κι η ματιά τους αδειανή
με ένα αργό θάνατο να μας λειώνει το κορμί.
Μη φοβάσαι σβησ' το φως δεν υπάρχει που, πότε και
πως.
Πριν τελειώσει η νύχτα αυτή, πριν μας έβρει το πρωί.

Πες μου αν μ' αγάπησες όσο ο ήλιος την αυγή
όσο ο γκρίζος ουρανός κάποιας άνοιξης βροχή
αν τον φόβο μου έβλεπες πίσω από κάθε μου φιλή
πες μου αν μ' αγάπησες όσο η νύχτα τη σιωπή.

Τω αγνώστω Θεώ

Σ' είδα χθες το βράδυ να κάνεις εμετό
φύγε μου 'πες φίλε μου πριν γίνει το κακό
μέσα μου κρύβω Μορλόκς μαύρα ξωτικά
μισώ μου 'πες το σώμα μου κι αρνιέμαι στα τυφλά
κι ουρλιάζω σιωπηλά.

Ήταν πρωί τ' Αυγούστου κοντά στη ροδαυγή
σκοράριζες τον θάνατο κει στη δεξαμενή
και σκούζοντας γι' αλήθειες που στάζαν πανικό
σε βρήκαν τα μεσάνυχτα ολότελα γυμνό
να καρφώνεις στο κενό.

Η Άννα μου 'πε Παύλο Αθήνα είναι τρελή
τη νύχτα ειν' ολοφώτιστη τη μέρα σκοτεινή
μ' αγάλματα κομμάτια στα μάτια της τα δυο
τριγύρναε στα μουσεία μ' ένα μπάσταρδο μωρό
κι ανάμεσα στις πέτρες θυσία τω αγνώστω Θεώ
κόβει η δόλια μάνα τη γλώσσα απ' το μωρό
τραγουδώντας σ' αγαπώ.

Η.

Είναι μέρες που πατάω γερά
είναι μέρες που το νιώθω πως πεθαίνω
δε ξέρω αν είναι πριν ή τώρα ή μετά
μα μέσα σε είκοσι λεπτά
σ' είδα να με μισείς,
σ' είδα να μ' αγαπάς και περιμένω.

Φωνή του φίλου κατάντησε φτηνή
στην κρίση σου αλύπητα αφημένη
και κάπου υπάρχει μια αιώνια απειλή
σε σένανε μονάχα αφοσιωμένη.

Είμαστε μόνοι εγώ και συ
κι ανάμεσά μας μια φωνή απελπισμένη
σ' ότι μισώ, σ' ότι αγαπώ, είμαι εγώ,
μα πίσω μου εσύ είσαι κρυμμένη.

Του εγώ μου φίλε τα όσα στεγανά
διαλύθηκαν σε κάποια μαύρη φλέβα
σ' ένα μονόδρομο αγωνίας, αλήθεια και ψευτιά
το ίδιο πρόσωπο σκοτάδι με τη μέρα.

Παραπονιέμαι στη σκιά, με μια καρδιά και μια
παντιέρα
ειν' η ηρωϊνή φίλε και ίσως να ξεχαστείς
μα λες πως την ελέγχεις
πως ξέρεις τι ζητάς και το γιατί.

Θέλει χρυσάφι και κάποια υποταγή
αγάπη μεταχείριση στα μέτρα τα δικά της
ειν' επικίνδυνη και θέλει προσοχή
θανάτου άγγελος σωματοφύλακάς της.

Μα είναι γλυκιά πολύ γλυκιά
μα είναι κλειστά τα περιθώριά της
και είναι αυτή, μονάχα αυτή
και δεν μπορεί κανένας, μα κανείς να την
χορτάσει.

Ένα φιξάκι φίλε μου δεν είναι παρά μια στιγμή
Κι όμως μπορεί να γίνει μια ολόκληρη ζωή.

R' n' R' στο κρεβάτι.

Γουστάρω να σ' ακούω κούκλα μου όταν μιλάς
να αλληθωρίζουν μάτια όταν στην πίστα πηδάς
γουστάρω όταν ακούω «Αχ, τι παιδί ειν' αυτό!»
γιατί εσύ ξέρεις στο κρεβάτι τι θα πει ροκ εντ ρολ.

Στα σκοτεινά δωμάτια ειν' η ψυχή μας γυμνή
και δεν χωράν εκεί μυστικά
και συ μονάχα ξέρεις πως η αλήθεια ειν' εκεί
που η μοναξιά μου στον καθρέφτη κοιτά.

Γουστάρω που όταν κλαίω δεν ρωτάς το γιατί
γιατί εσύ ξέρεις πως ο πόνος μου έχει αιτία τυφλή
γουστάρω σαν γατούλα όταν μου παίζεις κρυφτό
κι όταν φοβάμαι μη σε χάσω να μου λες σ' αγαπώ.

Το ξέρω πως δεν ειμ' αυτός που πάνω του θα στηριχτείς
ούτε λεφτάς κι ίσως γυρνάς πιωμένο μες στα μπαρ να
με βρεις.
Όμως εγώ θα σου μετρώ της πόλης το σφυγμό μ'
αγκαλιές
θα σου χαϊδεύω το μυαλό με χίλιες και μια νύχτα
γλυκιές.

Ο χαρμάνης

Χαρμάνης κι άφραγκος μεσάνυχτα Αθήνα
κι ούτε ένας φίλος δεν υπάρχει πουθενά
Χριστέ μου βόηθα να περάσει τούτη η νύχτα
κι έχω τον πόνο για μονάχη συντροφιά.

Νομίζω άδικα τις ώρες μου πως χάνω
και κάθε μέρα μπαίνω όλο πιο βαθειά
και μια γυναίκα να τα βρούμε πόσο κάνουν
δε βρίσκω Θε μου ή δεν υπάρχει πουθενά.

Στο δρόμο οι φάτσες μακρινές είναι και ξένες
και δεν γουστάρω να παίρνω μέρος στα κοινά
ίσως να 'ρθούνε οι καλύτερες ημέρες
πάντως για μένα τούτη η νύχτα είναι κακιά.

Το μπλουζ του αποχωρισμού
Απόψε τόσος μόνος να 'μια
και συ να λείπεις μακριά
σαν να 'ναι τώρα το θυμάμαι
το τελευταίο όταν μου 'πες έχε γεια.

Ήτανε τρεις θυμάμαι Απρίλη
κάποια Δευτέρα αλλιώτικη
κι ήτανε κάπου προς το δείλι
όταν δακρύσαμε στο τελευταίο φιλί.

Μεγάλωσες μες στα σαλόνια κι έμαθες
στο πάρκο με τα περιστέρια
με τον αλήτη που 'μπλεξες τι γύρευες
αφρόψαρο στα φουσκονέρια.

Κάποτε κύλαγε το αίμα
μέσα στις φλέβες μου καυτό
τώρα συμβόλαιο με το ψέμα
έχουμε κάνει εσύ εκεί και εγώ εδώ.

Μα αυτή τη νύχτα ώρα μία
όπου κι αν είσαι θα αισθανθείς
το κάλεσμά μου σαν μια υποψία
μες στο σκοτάδι στα τυφλά να σε καλεί.

Γ. ΧΡΟΝΑΣ (γ. 1948)

Αλεξάνδρεια

Τα χαράματα έφυγαν για την Αλεξάνδρεια

ο Αντίνοος

ο Νίκος

ο Ίβυκος

ο Καραϊσκάκης

ο χορευτής του Σαιντ Ιλαίρ

η Σωτηρία Μπέλλου

ο Χριστός

η Μαίριλυν Μονρόε

ο Γρηγόρης Αυξεντίου

και

ο κιθαριστής των φλαμένκος.

Πάντα είναι Αύγουστος

Πάντα είναι Αύγουστος

Το χώρισμα ανάμεσα στα δωμάτια

Εύλο μαυρισμένο.

Πάντα η φωτογραφία στον κίτρινο τοίχο

Δείχνει τη συνάντηση στο ποτάμι

Την ώρα που ο ήλιος μετέωρος ανάμεσα

Από δέντρα και άμμο

Ναρκισσεύεται

Στο νερό.

Πάντα φτάνει το τρένο στο σταθμό

Οι πρώτες φωνές στους διαδρόμους, το πρώτο τσιγάρο,
τα μεγάφωνα

Οι απίστευτες ματιές της Κυριακής για ένα ταξίδι
στη μυθολογία

Το πλήθος, τα χέρια, τα μέλη, τα μάτια των υπνοτιστών.

Πάντα είναι Αύγουστος

Η μητέρα σου στο διπλανό δωμάτιο ξερνάει και
συναγωνίζεσαι

Για τη μετατόπιση ανάμεσα από λίμνες, έλη, νεκρούς

Σε βιβλία χημείας και φυσικής που τα οφείλεις το

Σεπτέμβρη

Σε σώματα απέραντα ανέπαφων

Που διατηρούνται στη ζωή

Με τη μυθολογία του Αυγούστου

-Ο πατέρας υπέγραψε πριν από λίγο

Δεν μπορείς να φύγεις

Είναι Αύγουστος.

Natura morta

Κάθε μέρα ο ίδιος δρόμος
από το λιμάνι στο σπίτι
ανάμεσα από εργοστάσια, στενά
ύποπτα σινεμά και ξενοδοχεία Ε' κατηγορίας
Έπειτα η αγωνία για το Σάββατο
-Τέσσερις εργάσιμες μέρες. Τετάρτη, Πέμπτη δεν ήρθες
Το Σάββατο είναι που αργοπεθαίνεις
δίπλα στα παράθυρα, στους δρόμους, στο λιμάνι
στον εξώστη στα ύποπτα σινεμά
Δυο ταινίες
Η μία πολεμική ή γουέστερν
Και να μυρίζει το σινεμά
Και να μυρίζουν τα χέρια σου
Η ανάσα σου να γίνεται σεξ
δίχως εκτόνωση στο διάλειμμα
Και στο τέλος να 'σαι πάντα εσύ
που να φωνάζεις στο σκοτάδι
-Τα λεφτά μας.

Εκείνος μπροστά κι αυτός από πίσω
με το πόδι του που σέρνεται
Τον είδε ξανά στα ουρητήρια
Σήμερα Σάββατο περασμένες τρεις
σαν άλλοτε νομίζει ότι δεν θα τον προφτάσει.

Πάνε πια οι βόλτες στα λιμάνια
οι έρωτες, τα βιαστικά φιλιά πίσω από λαμαρίνες
μέσα στις παράγκες, πλάι στα λουτρά
Δωμάτια μικρά, δωμάτια μεγάλα, βοηθητικοί χώροι
και καρέγλες
φυλάνε καλά κλεισμένες τις αγάπες

Παρατεταμένες κι ανόητες πλέον.

Η πλατεία των σκύλων

Κανείς δεν ξέρει που βρέθηκαν
τόσα σκυλιά χαμένα
τόσοι πιστοί φίλοι χωρίς φίλους.
Ψάχνουνε τα' αφεντικά τους
κάτω από τις φυλλωσιές
δίπλα στα σκαλιά του ναού
σαν να προσεύχονται
σε άγνωστη θρησκεία
με μαύρους ιερείς
που υπακούουν στην ιατρική από έλεος.

Τα ονόματά τους ποτέ δεν θ' ακούσουνε
ξανά να τα φωνάζουν οι αγαπημένοι.
Γι' αυτό σωπαίνουν με τη μουσούδα τους
υγρή στο χώμα.

Μόνο εγώ κι η Λόλα ξέρουμε
πως έτρεξες να φτάσεις το δημόσιο δρόμο
Βρήκαν, λέει, το φουστάνι σου σκισμένο, μόνο το 'να
σκουλαρίκι στο λαιμό σου, τα τακούνια σου μες στα
χωράφια.
Κάποιο κάθαρμο, κάποιο πεσμένο σχήμα ανδρός σε ρήμαξε
κι έτσι που ακουμπάς σαν να γέρνεις στη φωτογραφία
αυτή
περασμένη σήμερα Τρίτη στις εφημερίδες
Είσαι πεθαμένη.

Αφή ή σκοτάδι

Ξόδεψε τη ζωή του
σε δρόμους και στενά
σε σκοτεινά σοκάκια.
Τώρα οι σάλπιγγες
γι' αυτόν ηχούν.
Τα λεωφορεία αφήνουν χώρο
να περάσει.

Κοιτάχτε τον,
ψάχνει τόπο σαν τα σκυλιά
να ξαποστάσει.
Κοιτάχτε τον,
ψάχνει μνήμα να μπει μέσα.

Όχι δεν πρέπει

Όχι δεν πρέπει να συναντηθούμε
Πριν από τη δύση του ήλιου
Στο δάσος με τις άδειες κονσέρβες
Γιατί οι επιθυμίες μας είναι πλοία
Που θ' αράζουν μια νύχτα του χειμώνα
Απέναντι στη Σαλαμίνα ενώ εμείς
Θα ζητάμε τις νυχτερινές βάρδιες
Της Βηρυτού, της Όστιας

Όχι δεν πρέπει να συναντηθούμε
Πριν από τη δύση του ήλιου
Στο δάσος με τις πεταμένες καπότες
Γιατί οι επιθυμίες μας είναι ταβέρνες πρόστυχες
Στο Πέραμα
Που τις νύχτες διαιώνίζουν το είδος με ζεϊμπέκικο
Ενώ εμείς ναύτες σιωπηλοί και δυνατοί
Της θάλασσας παιδιά και του έρωτα
Κατεβαίνουμε αργά τα σκαλιά του πλοίου

Στις μέσα κάμαρες εκεί που περνούν
Οι υπόνομοι των νεκρών επιθυμιών
Στις μέσα κάμαρες εκεί που περνούν
Οι υπόνομοι της Νέας Υόρκης
Στις μέσα κάμαρες εκεί που περνούν
Η μάνα σου, η μάνα μου στα μαύρα
Στις μέσα κάμαρες εκεί που οι χαμένοι
Παίζουν στην πρέφα και στο τάβλι
Για ένα τσιγάρο
Για έναν καφέ
Τις νεκρές επιθυμίες τους

Εγώ διαλύομαι
Εγώ τεμαχίζομαι
Και συ με καλείς με πρόσκληση
Ανάμεσα σε επισήμους
Να παρακολουθήσω από την εξέδρα
Την κηδεία μου
Το δείπνο
Με τα μέλη τα διάσπαρτα του σώματός μου

Όχι προτιμώ να μην πάω στο δάσος
Με τις άδειες κονσέρβες
Όχι δεν θα πάω στο δάσος
Με τις πεταμένες καπότες
Θα μείνω στις μέσα κάμαρες
Εκεί που αδιάκοπα περνούν
Οι υπόνομοι
Οι υπόνομοι της Νέας Υόρκης
Η μάνα σου, η μάνα μου στα μαύρα
Όχι δεν θα πάω στο δάσος

Μπορεί λοιπόν
Απόψε να βγεις με τους Εβραίους της Νέας Υόρκης

Ο θάνατος του πατέρα μου

Από την κηδεία του πατέρα μου έρχομαι

Κάντε στην άκρη.

Μπορώ να πω πως δεν τον αγαπούσα

Ποτέ δεν τον ήθελα

Πάντα είμαστε αντίπαλοι

Αλλά να, από την κηδεία του πατέρα μου έρχομαι

κάνει ζέστη και τον ξάφελφό μου

πάνω από το φέρετρο είδα που έκλεγε

πιο πολύ από μένα.

Τώρα πέθανα πια. Ησυχάστε.

Το σώμα μου λειώνει πολύ πιο κάτω

από υπόγεια σινεμά και ταβέρνες.

Μόνο να, ο υπόγειος σιδηρόδρομος

χείμαρρος

τον ύπνο μου ταραάζει.

Αναγγελία θέρους

Σε μια κολόνα της ΔΕΗ

είδα το αγγελτήριο του θανάτου σου.

Δεν υπήρχαν συγγενείς που πενθούν· δεν είχες ποτέ.

Μήτε αδέλφια ή παιδιά, αυτό το ήξερα.

Κάποιος γείτονας θ' αναλάβει τα έξοδα, είχες πει

έχω φροντίσει για όλα.

Σε θυμάμαι να περπατάς κάτω από τα δέντρα

έξω από την εταιρεία υδάτων

Κάποτε έσκυψες σ' ένα αδέσποτο σκυλί

-τι υφαίνει η μοίρα μας ποιος ξέρει;

Βιαστικά ανέβηκες στο τραμ για τη θάλασσα

Που κολύμπησες βαθιά· γνήσιο παιδί του βυθού.

Αύγουστος, φυσάει, και ο αέρας γεμίζει σκόνη

το δρόμο που πενθεί στην ερημιά του θέρους.

N. ΑΣΙΜΟΣ (1949-1988)

Βαρέθηκα

Βαρέθηκα τη μίζερή μου φύση.
Κανέννας πια δε λέει να ξεκουνήσει.
Κανέννας πια δε λέει να ξεκουνήσει (αναμφιβόλως),
δε με χωράει ο τόπος, βρε παιδιά.

Βαρέθηκα τα ίδια και τα ίδια,
τα δάκρυα να κάνω μπιχλιμπίδια,
τα λόγια μοναχά μας απομείναν (κι οι θεωρίες),
στην πράξη μας γαμάνε οι θεσμοί.

Βαρέθηκα να λέω πως θ' αλλάξει,
το σύστημα μας έχει επιτάξει,
απόκληρα απομείναμε πουλάκια (κυνηγημένα),
με ξεπουπουλιασμένα τα φτερά.

Βαρέθηκα κι αυτό το μονοπάτι
ακόμα και σαν βρω κάνα κομμάτι,
πως είναι δυνατό να μαστουριάζεις (εξήγησέ μου),
άμα σου περιφράξαν την καρδιά.

Συνέχεια μου έρχεσαι από πίσω.
Δεν έχω πια το σάλιο να σε φτύσω.
Πως γίνεται στον κάθε παλαβιάρη (εξήγησέ μου),
κουτόχορτο χιλιάδες να βοσκάν.

Μπαγάσας

Αφήνω πίσω τις αγορές και τα παζάρια
θέλω να τρέξω στις καλαμιές και τα λιβάδια,
να ξαναγίνω καβαλάρης
και ξαναέλα να με πάρεις ουρανό,
για δεν υπήρξα κατεργάρης
και τη χρειάζομαι τη χάρη σου μωρέ.

Ρε μπαγάσα! Περνάς καλά εκεί πάνω;
Μιαν ανάσα γυρεύω για να γιάνω.
Δεν το πιστεύω να με χλευάζεις
σαν σε χαζεύω δε χαμπαριάζεις
πρότεινέ μου κάποια λύση
δε θα σου παρακοστήσει.

Και θα σου φτιάχνω τραγουδάκια
με τα πιο όμορφα στιχάκια στο ρεφρέν
για το χαμένο μου αγώνα
που τ' αστεράκια μείναν μόνα να τον κλαιν.

Αφήνω πίσω το σαματά και τους ανθρώπους
έχω χορτάσει κατραπακιές και ψάχνω τρόπους
πώς να ξεφύγω από τη μοίρα
κι έχω μέσα μου πλημμύρα ουρανό,
για δεν υπήρξα κατεργάρης
και θα το θες να με φλερτάρεις γαλανέ.

Ρε μπαγάσα! Περνάς καλά εκεί πάνω;
Κάνε πάσα καμιά ματιά και χάμω
κει που κοιμάσαι και αρμενίζεις
ξάφνου αστράφτεις και μπουμπουνίζεις
κι ότι σου 'ρθει κατεβάζεις
μην θαρρείς πως με ταράζεις.

Της επανάστασης

Είπαμε πως θα καταργήσουμε τα σύνορα
είπαμε πως θα διαλύσουμε το κράτος,
κι αφήσαμε τους εαυτούς τους ίδιους μας
μες στο γλοιωδικό περίβλημά τους.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
μια βολεμένη και ευφυής δικαιολογία
διατηρούμε την εσώτερη τη βρώμα μας
μ' επαναστατική φρασεολογία.

Τα θλιβερά δε σπάσαν τα καλούπια μας
υποχθονιακές ψυχρές προκαταλήψεις
ύπουλα βράζεις μέσα μας αρρώστια μας
αγκομαχάς, για δεν το λες να μας αφήσεις.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
μια ξοφλημένη και ευφυής δικαιολογία
διατηρούμε την αισχρότερη μιζέρια μας
μ' επαναστατική φρασεολογία.

Δύσκολο μονοπάτι σε τραβήξαμε
ατέλειωτο και δεν σε ξεπερνάμε
μας μπόλιασες βουβό μ' απογοήτευση
κι ίσως ν' αξίζει μόνο που τολμάμε.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
σαν ξεχασμένα να τελειώσουν παραμύθια
παρά τα τόσα όνειρά μας που συντρίφτηκαν
μες στα συντρίμια ολοκληρώνεσαι αλήθεια.

Το φανάρι του Διογένη

Είπα κι εγώ ν' αλλάξω ζωή,
ν' αρχίσω καινούργιο παιχνίδι
το 'ξερα πριν κρατούσα γυμνή
κι αγνή την καρδιά στο λεπίδι
και δεν την είδα την πρώτη ελπίδα,
να γίνει σπέρμα, να σαρκωθεί.

Στο φανάρι του Διογένη
κάθεται ένας νιος και περιμένει
μην τον γκρεμίσουν, κι ας νομίσουν φονιά
που 'χει τόσο ευαίσθητη καρδιά.
Πια δεν γυρνάνε τα χρόνια πίσω βοριά
νιε μου το φανάρι δεν 'φελά.

Έτσι κι εγώ θα ψάξω να βρω
βουνίν, φορεσιάν και ντουφέτσι
με δίχως θυμόν και δίχως μιλιάν,
ταφήν να πληρώσω τον κλέφτη
των δεσποτάδων, κυβερνητάδων,
χοντροτζεπάδων και δικαστών.

Άλλος μασάει, κι άλλος σωπαίνει
κι ο σκυφτός λαός να περιμένει
για τα δεσμά μας, δεν φταίει πάντα η σκλαβιά,
μα η υποταγμένη μας καρδιά.
Μ' ένα φανάρι ξαναγυρνάς τις νυχτιές
ψάχνεις γι' ανυπόταχτες ματιές.

Μάρα

Σαν στα παραμύθια που 'λεγε η γιαγιά
κι όλα τέλειωναν κουφά...
Τη μισή αλήθεια κρύβανε κι αυτά
ψέμα που κυβερνά...

Μάρα Μάρα πήρες μια τρομάρα
κι ήταν μια φορά
που μπήκες καθαρά
και ράγισε η κατάρρα.

Άμα θα 'ρθει η ώρα να ψυχορραγείς
κέντα ρυθμούς ζωής.
Πρέπει να πεθάνεις και να αναστηθείς
ρέντα υπομονής.

Χάρο χάρο σ' έκανα κουμπάρο
κι ήταν μια φορά
σε ήρεμα νερά
που κάναμε τσιγάρο.

Τα ανθρωπάκια ζούνε δίχως τη ζωή
Μάρα βγες απ' το κλουβί
κι έλα στη δική μου τη διαδρομή
κι είμαι έρημο πουλί.

Τώρα τώρα πάει κι αυτή η μπόρα
σήμανε αργή
αλλά θα ξαναρθεί
η τελευταία ώρα.

Ο άτριχος πίθηκος

Το 'χα τρακάρει και το 'χα αγαπήσει
ήσουν παιδούλα κι όλο ζωντανή
μα ποια σου χάρις και ποιος θα σε γνωρίσει
δεν φτάνει να 'σαι μοναχά παιδί.
Και στα ντουβάρια ακόμα κι αν μιλάω
την αορτή μου βγάζω στο κλαρί.

Άτριχέ μου πίθηκε, αχανής, ειν' η μπαμπεσιά σου,
ηρωίνωσες το LSD απ' την άγνοιάσου
κι απ' τη δειλία σου που είναι δικαστής.
Εμείς έχουμε ιστορία, πολεμήσαμε στην Τροία
Και συ μου 'γινες πρεζόνι και σε πήρε το βαγόνι.
Που πας ξυπόλητη μωρή στ' αγκάθια.

Βρες τη δύναμή σου κι έλα
έλεγχο θέλει κι η τρέλλα
εγώ έχω καθαρίσει
και αυτό ίσως βοηθήσει.

Στην απουσία λιώνω την ουσία
αναστενάρισσά μου μη χαθείς
στο πάντρεμα με την ανυπαρξία
δεν φτάνει να 'σαι μόνο χασικλής.

Και μια στιγμή να σπάσεις τα ντουβάρια
τη δύναμή σου κράτα σταθερή
άτριχέ μου πίθηκε, η αυγή,
δείχνει τα τσιμέντα
μένει η ύπαρξή σου ορφανή
μένει κι η πατέντα
που σου επέβαλε να μείνεις αριθμός.

Εμείς έχουμε ιστορία πολεμήσαμε στην Τροία
και συ μου 'γινες πρεζόνι
κούφια η ώρα που μας ζώνει
ανυπερθέτως αι δυσκολίαι...

Όλοι δηλώνετε ιδιότητα

Όλοι δηλώνετε ιδιότητα,
καταναλώνετε ποσότητα,
και μου στερείτε τον ήλιο.
Κι εγώ δεν έχω καν ταυτότητα
κι αν είμαι μια μηδαμινότητα,
φτιάχνω δικό μου βασίλειο.

Αν μου ξηγιόσουν αλάνικα,
τραγούδια μεξικάνικα
θα σου 'φτιαχνα πολλά.
Και ξεπερνώ τη Λολομπρίτζιτα,
σαν το 'ριξα στη βίζιτα,
αντικανονικά.

Δεν χαμπαριάζετε ρε μόμολα,
Όταν σας έδινα το πόμολα,
Να διαλύστε τον τοίχο.
Κολλήσατε στο μποτιλιάρισμα
κι ας σας το 'χα κάνει χάρισμα,
να ξεπεράστε τον φρίκο.

Κι αν η ζωή σας θέλει βλήματα,
τελειώσανε τα θύματα
και πάλι απ' την αρχή.
Θε να σε φτιάξω εγώ αθάνατη,
παράτα τη και γάμα τη,
τη σχετική ζωή.

Ρε μη μου πια τους κύκλους τάραττε,
τσιτατοχάφτη τρισκατάρατε
και μια πορδή μου θα φτάσει.
Και σαν ο πεντεφρής σου σε πονεί,
θε να σου βάλω λουκουμόσκονη
να λουκουμιάσει η πλάση.

Εσύ ξεφούσκωνες τα λάστιχα,
σε γράψαν στα κατάστιχα,
των τεντυμποϊστών.
Κι εγώ έχω γίνει γομολάστιχα,
που σβήνει τα τετράστιχα,
ανθρώπων και θεσμών.

Πως μ' αρρωσταίνει

Πως μ' αρρωσταίνει αυτή η ζωή.
Πως μου χοντραίνει την ψυχή,
καθυστερώντας την απόφαση.

Γ. ΒΑΡΒΕΡΗΣ (1955-2011)

Όσοι χρόνια κολυμπάτε
αμέριμνοι στα μάτια μου
θα βάλω τα κλάματα
και θα σας πνίξω.

Το ηλιακό ρολόι

Όταν ο κύριος Φογκ
ήθελε να δει τι ώρα είναι
έσκυβε από την πολυθρόνα
και κοίταζε το πρόσωπό του στο νερό:
όμορφος παρά μελαγχολικός και δέκα δευτερόλεπτα
τρυφερός και αγέρωχος και σαράντα δευτερόλεπτα
λυπημένος και λυπημένος ακριβώς
του απαντούσε το νερό.
Μόνο τη νύχτα
η ώρα ήτανε πάντα
νύχτα.
Όταν μια νύχτα ολόκληρη
σου δίνεται
δεν την ρωτάς ποτέ
τι ώρα είναι.

Ο θάνατος το στρώνει

Μαύρες κουκκίδες
Διάττοντες στο χιόνι
Σήμα μικρό που χάνεται στη θέα
Να κάνει σκι πάνω σε μια νιφάδα
Το βρίσκει άλλη νιφάδα και το λειώνει
Λειώνει κι αυτή
Χιόνι στο χιόνι
Βέρμιο Φτερόλακκα ψηλά βουνά
Ο χρόνος-
Κι ο θάνατος το στρώνει

Η ζωή

Κάτω απ' το χώμα εδώ η ζωή
μακραίνει
κι όλο χτενίζουμε
του διπλανού μας τα μαλλιά
κι ο ένας του άλλου
κόβουμε τα νύχια.

Και κάθε νύχτα οι πιο παλιοί
νιώθουν του φρέσκου διπλανού ν' ανασηκώνονται
τα δάχτυλα βαριά
να ψηλαφούνε για ένα χάδι τρυφερό
τη σάρκα που έμεινε.

Γκάφα σε όνειρο

Ήμασταν λέει καθισμένοι κι οι τρεις όπως παλιά, σ' ένα καλό εστιατόριο Κυριακής. Μεσημέρι κι η μητέρα μου είχε τη σημερινή της ηλικία που δε γνωρίζω ακριβώς, πάντως άνω των εβδομήντα, εγώ μια αδιάφορη, ας πούμε πάλι την σημερινή. Όμως ο πατέρας ήταν κάπως πιο νέος από κείνην, ενώ μου είναι γνωστό το αντίθετο. Το εστιατόριο με πολύ κίνηση αλλά χωρίς φασαρία και μπροστά μας ήδη σεβρισιμένα τρία πιάτα που όμως δεν είχαμε παραγγείλει. Πήρα εγώ το συκώτι, ο μπαμπάς το φιλέτο κι έμεινε για τη μαμά μια μερίδα αρνάκι.

-Το αρνάκι βλάπτει, παρ' το εσύ καλύτερα που είσαι πεθαμένος, είπα στον πατέρα μου.

Με κοίταξε όπως κοιτάζουν οι νεκροί και ξυπνάς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σελ.
0. ΑΓΡΥΠΝΙΑ	9
1. Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ	11
2. Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ	19
3. Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ	23
4. Ν. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ	27
5. Μ. ΣΑΧΤΟΥΡΗΣ	32
6. Γ. ΜΑΚΡΗΣ	40
7. Μ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ	42
8. Ν. ΚΑΡΟΥΖΟΣ	44
9. Ν. Α. ΑΣΛΑΝΟΓΛΟΥ	53
10. ΝΤ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ	61
11. Θ. ΓΚΟΡΠΑΣ	63
12. Α. ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ	65
13. Κ. ΓΩΓΟΥ	68
14. Π. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ	78
15. Γ. ΧΡΟΝΑΣ	90
16. Ν. ΆΣΙΜΟΣ	99
17. Γ. ΒΑΡΒΕΡΗΣ	108

Ο Γιάννης Παπαγεωργίου γεννήθηκε το 1972 στην Πάτρα, όπου πλέον ζει μόνιμα. Διατηρεί το ιστολόγιο ΚΟΤΣΙΛΙΕΣ στο www.kotsilies.blogspot.com, όπου διακινεί ελεύθερα τις εμμονικές του φαντασιώσεις, ενώ αυτό-εκδίδεται σταθερά και αποκλειστικά στο διαδίκτυο, τη χώρα των θαυμάτων. Αυτό είναι το τέταρτο βιβλίο του, και πάλι, μόνο για φίλους.

Οι ποιητές της νύχτας είναι μαύρα πουλιά που ξαγρυπνούν σε καφενεία, ταβέρνες και πλατείες, μέχρι να τους βαρεθούν και τους πετάξουν έξω, προάγγελιοι του χάους (αργά ή γρήγορα θα φτάσει και στη δικιά τους αγαπημένη πολιτεία) προφήτες του ολέθρου, επίμονα αποτυχημένοι αυτόχειρες, σεσημασμένοι λογοκλόποι, πρεζάκηδες της ηδονής και του θανάτου, αθεράπευτα ρομαντικοί, νοσταλγικοί αλήτες. Δηλαδή, μοναχικοί, ασήμαντοι και ξένοι..

Πρόκειται για μια ανθολογία ηρωικών και πένθιμων ποιημάτων, αναπόσπαστο πλέον κομμάτι της προσωπικής μου μυθολογίας, που πολύ θα ήθελα να τα είχα γράψει ο ίδιος, καθαρά και μόνο για λόγους επιβίωσης και προτελευταία γραμμή άμυνας σ' έναν παράλογο και άδικο κόσμο τρελών (δεν έχω χάσει ακόμα όλες μου τις ελπίδες), όπου κυρίαρχος όλων είναι ο Φόβος.

ISBN: 978-618-84157-0-6

νέο e-book

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 196